

ИСУС – НАШИЯТ СПАСИТЕЛ

ИСУС – НАШИЯТ СПАСИТЕЛ	1
РАЖДАНЕТО НА ИСУС	3
ПРЕДСТАВЯНЕТО НА ИСУС В ХРАМА	4
ПОСЕЩЕНИЕТО НА МЪДРЕЦИТЕ	6
БЯГСТВОТО В ЕГИПЕТ	7
ДЕТСТВОТО НА ИСУС	8
ДНИ НА БОРБА	11
КРЪЩЕНИЕ	13
ИЗКУШЕНИЕ	14
РАННО СЛУЖЕНИЕ	16
УЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС	19
ПАЗЕНЕТО НА ПОЧИВНИЯ ДЕН	22
ДОБРИЯТ ПАСТИР	26
ВЛИЗАНЕТО НА ГОСПОДА В ЕРУСАЛИМ	28
"МАХНЕТЕ ТОВА ОТТУК!"	31
НА ПАСХАЛНАТА ВЕЧЕРЯ.	32
В ГЕТСИМАНИЯ	35
ПРЕДАВАНЕ И АРЕСТУВАНЕ	38
ПРЕД СВЕЩЕНИЦИТЕ АННА, КАЯФА И СИНЕДРИОНА	39
ЮДА	42
ПРЕД ПИЛАТ	43
ПРЕД ИРОД	45
ПИЛАТ ОСЪЖДА ИСУС	46

ГОЛГОТА	49
СМЪРТТА НА ХРИСТОС	51
ГРОБА НА ЙОСИФ	52
"ТОЙ ВЪЗКРЪСНА"	53
"ИДЕТЕ, КАЖЕТЕ НА УЧЕНИЦИТЕ МУ"	54
СВИДЕТЕЛИ	56
ВЪЗНЕСЕНИЕТО	58
ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ИСУС	60
СЪДНИЯТ ДЕН	62
НАСЛЕДСТВОТО НА СПАСЕНИТЕ	64

Едва ли в човешката история има личност с по-голямо обаяние от Исус Христос. Той пленява човешкото сърце със Своята чистота, святост и възвишеност на идеалите, като откъсва човека от пошлото, злото, недостойното и го издига до възвишеното, свято, чистото и непреходното.

Със земната си същност и живот Христос доказва, че идеите, на които Той, като историческа личност, служи, са осъществими от всеки човек и силата им е в това, че го правят щастлив и достоен. А над всичко земно, с което човек се ощастливява чрез Христос, той получава и възможността за спасение и вечен живот, за което Спасителят стана гарант чрез кръстната си смърт за всеки грешник.

С настоящата книга "Христос, нашият Спасител" на небезизвестната американска писателка Елън Уайт, предлагаме едно докосване до земния живот на Пратеника на небето, след което всеки читател ще усети благотворното му влияние върху себе си.

Настоящата книга е написана на език, достъпен за всички възрасти и интелектуални възможности. Простотата и семплостта на езика я правят любимо и приятно четиво, а мислите и идеалите, изложени в нея, въздигат, възродяват и ощастливяват човешкото сърце.

Издателите

РАЖДАНЕТО НА ИСУС

В малкия град Назарет, загнезден всред Галилейските хълмове, живееха Йосиф и Мария, които впоследствие станаха известни като земни родители на Исус.

Йосиф произхождаше от рода или дома Давидов. Затова, когато излезе заповедта да се преброи населението, той бе длъжен да отиде във Витлеем, Давидовия град, за да се запише. Това пътуване не бе леко, както въобще всяко пътуване по онова време. Мария, която също тръгна със съпруга си, бе много изморена, когато се изкачваше по хълма, на който бе разположен Витлеем. Как желаше да намери удобно място за отдих! Но всички места за гости бяха вече заети. Богатите и знатните се бяха наредили добре, а тези смирени пътници трябваше да потърсят прием в груба постройка, която служеше за убежище на добитъка при лошо време.

Йосиф и Мария не притежаваха земни богатства, но имаха в себе си Божията любов и това ги правеше богати с мир и доволни. Те бяха деца на Небесния Цар, Който бе готов да им окаже най-висшата почит. Ангели ги съпровождаха през време на пътуването им. Когато настъпи нощта и морните пътници отидоха да си починат, те не ги изоставиха.

Там, под този скромен покрив, се роди Исус и бе положен в ясли. В груби ясли лежеше Синът на Всевишния, присъствието на Когото бе изпълвало небесните дворове със слава.

Преди да слезе на земята Исус бе повелител на ангелските войнства. Най-блестящите и най-възвишените утринни звезди са възвестявали славата Му при сътворението на света. Те са закривали лицата си, когато Той е сядал на престола Си и са слагали короните си в Неговите нозе, възпявайки славата Му и гледайки величието Му.

И това славно същество възлюби бедните грешници и прие рабски образ, за да пострада и умре за нас.

Исус би могъл да остане отдясно на Отец и да носи царствената Си корона и облекло, но заради нас предпочете бедността на земята пред небесното богатство.

Той предпочете да остави високото Си положение на повелител на ангелите, които Го обичаха. Вместо поклонението на небесните жители, Исус предпочете насмешките и оскърбленията на нечестивите. От любов към нас прие живот на труд и позорна смърт.

Всичко това Христос направи, за да ни покаже колко ни обича Бог. Живя на земята, за да ни научи как чрез послушание на Божията воля можем да почитаме Бога. Исус направи това, за да можем да живеем в Неговия небесен дом като следваме примера Му.

Юдейските свещеници и началници не бяха готови да посрещнат Исус. Те знаеха, че времето за идването Му е настъпило, но Го очакваха като могъщ цар, който да ги направи богати и велики. Бяха крайно високомерни, за да могат да си представят Месия като безпомощен младенец.

Затова, когато се роди Христос, Бог не Го откри на тях, а съобщи тази радостна вест на овчарите, които пасяха стадата си по склоновете и хълмовете около Витлеем.

Докато пазеха овцете си през нощта, тези праведни хора си говореха за обещания Спасител и усърдно се молеха за Неговото идване. Към тях Бог изпрати Своя светъл вестител от престола Си, за да ги извести.

"И ангел от Господа застана пред тях, и Господната слава ги осия; и те се уплашиха много. Но ангелът им рече: Не бойте се, защото, ето, благовестявам ви голяма радост, която ще бъде за всичките люде. Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът - ще намерите Младенец повит и лежащ в ясли. И внезапно заедно с ангела се намери множество небесно войнство, което хвалеше Бога, казвайки: Слава на Бога във висините. И на земята мир между човеците, в които е Неговото благоволение. Щом ангелите си отидоха от тях на небето, овчарите си рекоха един на друг: Нека отидем тогава във Витлеем, и нека видим това, що е станало, което Господ ни изяви. И дойдоха бързо и намериха Мария и Йосифа, и Младенецът лежащ в яслите. И като видяха, разказаха каквото им беше известно за това детенце. И всички като чуха, се зачудиха за това, което овчарите им казаха. А Мария спазваше всички тия думи, и размишляваше за тях в сърцето си" (Лука 2:9-19).

ПРЕДСТАВЯНЕТО НА ИСУС В ХРАМА

Йосиф и Мария бяха юдеи и следваха обичаите на своя народ. Щом Исус навърши шест седмици, те Го занесоха в Ерусалимския храм, за да Го представят на Господа. Това бе в съгласие със закона, който Бог даде на израилтяните в пустинята.

Исус бе послушен във всичко и с това Божият Син, Князът на небето, със Своя пример учи и нас на послушание.

Само първородният син от всяко семейство бе представян по този начин в храма. Този обряд трябваше да напомня за събитията, станали преди много години. Когато синовете на Израил бяха роби в Египет, Господ изпрати Мойсей да ги освободи. Той му заповяда да се яви пред фараона, египетския цар, и да му каже: "Така говори Йеова: Израил Ми е син, първородният Ми; и казвам ти: Пусни сина Ми да Ми послужи; но ако откажеш да го пуснеш, ето, Аз ще заколя твоя син, първородния ти" (Изход 4:22-23). Мойсей предаде тези думи на царя, но отговорът бе следният: "Кой е Йеова, та да послушам гласа Му и да пусна Израила? Не познавам Йеова, и затова няма да пусна Израила" (Изход 5:2).

Тогава Господ изпрати ужасни язви над Египет. Последната от тях бе убиването на първородните синове във всяко семейство - от фараоновото, та и до най-бедното в тази страна.

Господ заповяда на Мойсей всяко семейство от Израил да заколи агне и да помаже с неговата кръв горния праг и двата стълба на вратата на жилището си. Това бе знак, та ангелът на смъртта, преминавайки край израилевите домове, да не умъртвява техните синове, а само тия на надменните и жестоки египтяни.

Тази "кръв на завета" представляше на юдеите кръвта на Христос. Защото, когато се изпълни времето, Бог даде Своя възлюбен Син на заклание, подобно на закланото агне, та всички, които щяха да повярват в Него, да могат да бъдат спасени от вечната смърт. Христос е нашата пасха (1Кор. 5:7). Чрез вяра в Неговата кръв ние се спасяваме (Ефес. 1:7).

Представяйки своя първороден младенец в храма Господен, Израилевите синове бяха длъжни да си припомнят избавлението на първородните от Египет, посредством кръвта на агнето, което бе символ за избавлението от греха и вечната смърт чрез кръвта на истинското агне - Христос. Свещеникът в храма взимаше на ръце представеното в храма дете и го поднасяше пред жертвеника. По такъв тържествен начин първородният бе посвещаван на Бога. След това, връщайки го на майка му, името му се вписваше в списък или книга, в която се пазеха имената на първородните в Израил. Също така и имената на всички спасени с Христовата кръв ще бъдат записани в книгата на живота.

Йосиф и Мария представиха Исус на свещеника, както изискваше законът. Всеки ден бащи и майки идваха и принасяха първородните си и свещеникът не видя нищо особено в тях - те бяха толкова простички и бедни хора.

В Исус свещеникът не видя нищо повече от един безпомощен младенец. На ум не идваше дори на този служител, че държи в ръцете си Спасителя на света, Първосвещеника на небесното светилище. Впрочем, той имаше възможност да узнае това, понеже ако бе послушен на Божието слово, Господ би му го открил.

В същото това време в храма бяха и двама истински Божи раби - Симеон и Анна. Двамата бяха остарели в служба на Бога и Той им бе открил това, което бе невъзможно да открие на гордите и самолюбиви свещеници.

Симеон бе получил известие от Бога, че няма да умре, докато не види Месия. Щом като съзря Исус в храма, той веднага разбра, че това е обещаният Спасител.

По лицето на детето Исус почиваше мека небесна светлина. Симеон, вземайки Го на ръце, прослави Бога, казвайки: Сега, Владико, отпущаш слугата Си в мир. Според думата Си; защото видяха очите ми спасението, което Си приготвил пред всички люде; светлина да просвещава народите. И слава на Твоите люде Израил" (Лука 2:29-32).

Така също и Анна, пророчицата, "като се приближи в същия час, благодареше Богу, и говореше за Него на всички, които очикаха изкуплението на Ерусалим" (Лука 2:38).

Така Господ избира смирените от народа, за да ги направи Свои свидетели и обратно, често отминава такива, които светът величае. Подобни на последните бяха много от юдейските свещеници и началници. Мнозина служат усърдно и търсят почести за себе си, като малко мислят за служенето на Бога и Неговото почитане. Затова Бог не може да ги избере да проповядват на други Неговата любов и милосърдие.

Мария, майката на Исус, прие в сърцето си далече стигащото пророчество на Симеон. Като погледна детето в ръцете си, тя си спомни думите на овчарите от Витлеем. Благодарност, радост и светла надежда изпълниха сърцето ѝ.

Думите на Симеон събудиха в нейната памет пророчеството на Исаия. Тя знаеше, че за Исус бяха казани чудни слова: "Людете, които ходеха в тъмнина, видяха голяма светлина; на ония, които седяха в земя на мрачна сянка, изгря им светлина... Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му; и името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Исаия 9:2,6).

ПОСЕЩЕНИЕТО НА МЪДРЕЦИТЕ

Бог желаше хората да разберат за Христовото идване на земята. Свещениците бяха длъжни да научат народа да очаква Спасителя, но те самите не знаеха, че Той е вече е дошъл.

Затова Бог изпрати ангела Си да извести на овчарите, че Христос се е родил и да им каже къде могат да Го намерят.

Когато Исус бе представен в храма, там имаше хора, които Го приеха като свой Спасител. Бог продължи живота на Симеон и Анна, та да имат радостта да засвидетелстват, че Исус е Месия.

Бог желаше да възвести както на юдеи, така и на други народи, че Христос вече е дошъл. Далече на Изток живееха влѣхви, които изучаваха пророчеството за Месия и вярваха, че Неговото идване е близко. Юдеите наричаха тези хора езичници, макар че те не бяха идолопоклонници. Това бяха искрени хора, желаещи да узнаят истината и да изпълняват Божията воля.

Бог вижда сърцето на човека и Той знаеше, че може да се довери на тези хора. Те бяха по-способни да приемат съвет от небето, отколкото юдейските свещеници, които бяха много самолюбиви и горди.

Тези влѣхви бяха мъдреци. Те изучаваха Бога в природата и се бяха научили да Го обичат. Изследваха звездите и познаваха пътя им. Мъдреците обичаха да наблюдават небесните тела по време на величествените им движения. Ако би се появила някоя нова звезда, те биха посрещнали това явление като предзнаменование на великото събитие.

В онази нощ, когато ангелите се явиха на овчарите във Витлеем, тези мъдреци забелязаха странната светлина на небето. Това бе ореол от кръжащи ангели. Когато тази светлина изгасна, те видяха на небето нещо подобно на нова звезда. Мъдреците веднага си спомниха пророчеството, което казва: "Ще излезе

звезда от Якова и ще се въздигне скиптър от Израил" (Числа 24:17).

Дали тази звезда не показва, че се е явил Месия? И те решиха да вървят след нея и да видят къде ще ги заведе. Тя ги отведе в Юдея. Обаче когато стигнаха в Ерусалим, звездата дотолкова побледня, че вече не можеха да я следват.

Предполагайки, че юдеите веднага ще ги отведат при Спасителя, още с пристигането си в Ерусалим влъхвите попитаха: "Где е Юдейският Цар, който се е родил? Защото видяхме звездата Му на изток, и дойдохме да Му се поклоним. Като чу това цар Ирод, смути се, и цял Ерусалим с него. Затова събра всички народни главни свещеници и книжници и ги разпитваше, где трябваше да се роди Христос. А те му казаха: "Във Витлеем Юдейски, защото така е писано чрез пророка" (Матей 2:2-5).

Ирод не се зарадва като чу за царя, който след време би могъл да му вземе престола. Затова той тайно повика влъхвите и поиска да узнае от тях времето на появяването на звездата. Тогава ги изпрати във Витлеем, като им каза: "Идете, разпитайте внимателно за детето и като го намерите, известете ми, за да ида и аз да му се поклоня" (Матей 2:8).

Влъхвите послушаха царя и тръгнаха по-нататък. "И, ето, звездата, която бяха видели на изток, вървеше пред тях, докато дойде и спря над мястото, гдето беше детето... И като влязоха в къщата, видяха детето с майка Му Мария, паднаха и Му се поклониха; и отваряйки съкровищата си, принесоха Му дарове - злато, ливан и смирна" (Матей 2:9,11).

Влъхвите принесоха на Исус най-скъпоценното, което имаха. С това те дадоха пример и на нас. Мнозина дават подаръци на своите земни другари, а нямат нищо за небесния си Другар, Който им е дарил всяко благословение. Не бива да постъпваме така. На Христос сме длъжни да принесем най-драгоценното от това, което имаме: времето си, съкровището си, любовта си. Можем да Му принесем даровете си посредством пожертвования за нуждите на бедните и за проповядване Спасителя на народа. С това можем да съдействаме за спасението на тези, за които Той умря. Такива дарения Исус ще благослови.

БЯГСТВОТО В ЕГИПЕТ

Ирод не бе искрен, когато каза, че желае да отиде и да се поклати на Исус. Той се страхуваше да не би, когато Спасителят порастне, да стане цар и да му отнеме царството. Затова искаше да намери Младенеца и да го умъртви.

Влъхвите бяха вече готови да се върнат при Ирод и да му съобщят за Спасителя, но ангел им се яви на сън и им заповяда да се върнат по друг път. "А след отиването им, ето, ангел от Господа се явява насъне на Йосифа и казва: Стани, вземи детето и майка му, и бягай в Египет, и остани там докато ти река, защото Ирод ще потърси детето, за да го погуби" (Матей 2:13).

Йосиф не дочака утрото. Веднага стана, взе Мария и детето и незабавно се отправи на това далечно пътуване. Ценните

дарове, които влѣхвите поднесоха на Исус по Божия промисъл, послужиха за посрещане разноските по пътя им до Египет и за пребиваването им там като странници.

Ирод се разгневи силно, когато узна, че влѣхвите са се върнали по друг път. Беше му известно, че Бог чрез Своя пророк възвестява идването на Христос. Той знаеше и за звездата, която бе изпратена като вест на влѣхвите и все пак реши да погуби Исус. В своя гняв "... прати да погубят всичките мъжки младенци във Витлеем, и във всичките му околности, от две години и по-долу, според времето, което внимателно бе изучил от мъдреците" (Матей 2:16).

Чудно е, че човек се решава на борба с Бога! Какви ужасни сцени е трябвало да се разиграят по време на избиването на тези невинни деца! Ирод бе извършил много жестокости. Неговият нечист живот бързо се приближаваше към края си и той умря от ужасна смърт.

Йосиф и Мария останаха в Египет до смъртта на Ирод. Тогава ангел се яви на Йосиф и му каза: "Стани, вземи детето и майка Му, и иди в Израилевата земя; защото измряха ония, които искаха живота на детето" (Матей 2:20).

Йосиф имаше намерение да се настани и да живее във Витлеем, но като дойде в Юдея и узна, че на мястото на Ирод царува синът му Архелай, уплаши се и не знаеше какво да прави. Тогава Бог изпрати ангел, за да го упъти. И той се върна на първоначалното си местожителство в Назарет.

ДЕТСТВОТО НА ИСУС

Детството на Исус премина в малко планинско селище. Като Божи Син, Той би могъл да си избере най-хубавото място на земята, би могъл да бъде негово украшение. Но Той не отиде в жилищата на богатите или в царските палати, а предпочете да живее в Назарет с бедните хора. Исус желаше те да знаят, че разбира тежкото им положение. Той понесе всичко, което и те понасяха. Следователно, би могъл да им съчувства и помага.

За детската възраст на Исус Библията казва така: "А Детенцето растеше, крепнеше и се изпълваше с мъдрост; и Божията благодат бе на Него... А Исус напредваше в мъдрост, в ръст и в благоволение пред Бога и хората" (Лука 2:40,52).

Умът Му бе бистър и деятелен. Бе съобразителен, разсъдлив и проявяваше мъдрост, която превъзхождаше възрастта Му. При това, Той се държеше просто като дете и растеше в ум и тяло така, както растат всички деца.

Но не във всичко Исус бе подобен на другите деца. Той винаги проявяваше дух на любов и себеотрицание. Неговите ръце винаги бяха готови да служат на другите. Бе търпелив и правдив. Стоящ като скала за истината, Той бе винаги любезен и почтителен към всички. В дома Си, а и където и да се появяваше, бе винаги като ясен слънчев лъч.

Исус бе грижлив и любезен с престарелите и бедните, жалеше животните. С нежност се грижеше за ранените птички и всичко живо се чувстваше радостно в Неговото присъствие.

По времето на Христос юдеите много се грижеха за образованието на децата си. По обичая училищата им бяха свързани със синагогите или с местата, където се събираха на молитва. Учителите им се наричаха равини и народът си считаше за твърде образовани.

Исус не отиде в такова училище, защото там се преподаваха много неща, които не бяха истина. Вместо Божието Слово там се изучаваха човешки учения, често противоречащи на това, което Бог учи чрез пророците Си.

Сам Бог, чрез Светия Дух, наставляваше Мария как да възпитава Неговия Син. Тя Му откриваше истините от Свещеното писание и Той се научи да го чете и изучава за Себе Си. Исус също така обичаше да наблюдава чудесните Божии творения на земята и в небето. В тази велика книга на природата Той всекидневно наблюдаваше дървета, растения, животни, слънце, звезди, старееше се да черпи поучения от това за Себе Си и да разбира същността на нещата.

Святи ангели бяха с Него и Му помагаша да разбира Божиите творения. Така растящ в тяло и сила, Той растеше също и в познание и мъдрост.

Всяко дете може да придобие познания по този начин. Трябва да използваме даденото ни време за изучаване само на това, което е истина - измислици и разкази нищо няма да ни дадат. Само истината има ценност, а нея можем да изучаваме в словото Божие и от творенията Му. Когато се отдадем на изучаването на тези предмети, ангели Божии ще ни помагат. Тогава ние ще видим мъдростта и благостта на нашия небесен Баща, умът ни ще се укрепи, сърцето ни ще се очисти и ще заприличаваме повече на Исус.

Всяка година Йосиф и Мария отиваха в Ерусалим на празника Пасха. Когато Исус навърши дванадесет години, те взеха и Него. Това бе приятно пътешествие. Хората вървяха пеша или язدهа мулета и осли в продължение на няколко дни. Разстоянието между Назарет и Ерусалим е над сто километра. От всички части на Юдея, а също така и от други места, хората отиваха на този празник, като излизащите от всеки град образуваха отделни групи.

Празникът ставаше в последните дни на март или в първите дни на април. По това време в Палестина е пролет. Цялата страна е изпъстрена с цветя и се оглася от веселото пеене на птичките. По време на пътуването родителите разказваха на децата си чудесата, които в старо време Бог бе направил за Израил. Често те пееха заедно прекрасните псалми на Давид.

По времето на Исус народът бе охладнял и службата му към Бога се ограничаваше само във външни обряди. Хората мислеха повече за развлечения, а не толкова за благостите на Бога към тях. Исус, обаче, не бе такъв. Той обичаше да размишлява за Бога. Като дойде в храма, внимателно проследи как свещениците

извършват богослужението. През време на молитвата Той преклони нозете си заедно с молещите се и гласът Му се присъедини към пеенето на хвалебствените химни.

Всяко утро и всяка вечер се колежа агънца на жертвеника. Те трябваше да символизируют Спасителя. И когато детето Исус гледаше тази невинна жертва, Светият Дух Му внуши нейното значение. Разбра, че Сам Той, като Божи Агнец, трябва да умре за греховете на света. С такива мисли Исус желаше да се отдели насаме някъде в уединение. Той не остана в храма с родителите си, така че, когато хората се събираха, за да тръгнат към домовете си, не бе с тях.

В горницата при храма бе училището, където равините преподаваха и Исус отиде там. Заедно с другите момчета седна при нозете на уважаваните учители и се вслуша в думите им.

Юдеите имаха съвсем неправилна представа за Месия. Исус знаеше това, но не искаше да противоречи на тези учени мъже. Като че желаещ да получи наставления, Той им задаваше въпроси относно казаното от пророците. Петдесет и третата глава от Исаия говори за смъртта на Спасителя и Исус, като я прочете, ги попита за значението ѝ. Равините не можаха да дадат ясен отговор. Те започнаха да разпитват Исус и бяха учудени от Неговото познаване на Писанията. Видяха, че Той разбира Библията много по-добре от тях. Бяха длъжни да осъзнаят, че тяхното учение е неправилно, но не желаеха да вярват в нищо ново.

Исус бе толкова скромен и почителен, че те не се разгневиха и даже пожелаха да Го оставят като ученик при тях, за да Го научат на своето тълкувание на Писанията.

Когато Йосиф и Мария напуснаха Ерусалим, за да се завърнат у дома си, те не обърнаха внимание, че Исус е изостанал. Мислеха си, че Той е с някои от другарите им. Но когато се мръкна и трябваше да пренощуват, отсъствието Му ги обезпокои. Потърсиха Го из околните групи, но не го намериха. Те се изплашиха още повече, понеже си спомниха, че Ирод искаше да Го убие още като дете. В душите им проникна опасение да не би да се е случило някое зло с Него. С наскърбено сърце побързаха да се върнат обратно в Ерусалим и чак на третия ден Го намериха. Голяма бе радостта им, когато Го видяха. Все пак Мария Го сметна за виновен, че ги е оставил и каза: "Синко, защо постъпи тъй с нас? Ето, баща Ти и аз наскърбени Те търсехме. А Той им рече: Защо да Ме търсите? Не знаете ли, че трябва да се намеря около дома на Отца Ми?" (Лука 2:48-49)

Като изговори тези думи, Исус показа с пръст към висините. На челото Му проблесна светлина, а те останаха учудени. Той знаеше, че е Син Божи и че трябва да извърши работата, за която Отец Го е пратил на света. Мария никога не забрави тези думи. В следващите години тя разбра още по-добре тяхното значение.

Йосиф и Мария обичаха Исус и чувстваха, че не са били достатъчно бдителни за Него и затова Го бяха изгубили. Те бяха забравили работата, която Бог им бе поръчал. Поради невнимание само в един ден, те изгубиха Исус.

По същия начин и днес много хора Го загубват. Ако ние не мислим за Него и не Му се молим, когато говорим празни, огорчителни и скверни думи, ние се отделяме от Исус. А без Него се чувстваме самотни и печални. Ако наистина желаем общение с Него, то Той винаги ще пребъдва с нас. Спасителят обича да бъде с всички, които желаят Неговото присъствие. Той ще освети и най-бедния дом и ще ощастливи и най-смирено сърце.

Макар Исус да знаеше, че е Син Божи, все пак се завърна с Йосиф и Мария в Назарет. До тридесетата Си година Той бе при тях и "им се покоряваше". Този, Който бе Господар на небето, стана любящ и покорен син на земята. Великото значение на богослужението, което бе наблюдавал в Ерусалимския храм, остана скрито в сърцето Му. Той очакваше да дойде времето, определено от Бога, когато ще започне делото, за което бе дошъл.

Исус живееше в дома на бедния дърводелец. Добросъвестно и радостно се трудеше и помагаше за издръжката на семейството. Щом като поотрасна и можеше вече да работи, Той започна да учи дърводелство и да работи заедно с Йосиф.

Облечен в прости работни дрехи, Исус минаваше по улиците на Своето градче, отивайки на работа и връщайки се от работа вкъщи. Той не използваше Божествената Си сила, за да облекчи собствения Си живот. Така, като работеше в детството и в младостта Си, Той порастна силен в тяло и ум. Ползваше Своите физически сили така, че да ги запази и да бъде в състояние да се труди по най-добрия начин. Всичко, което правеше, ставаше добре. Той достигна съвършенство и в дърводелския занаят. Чрез Своя пример Исус ни показва, че и ние сме длъжни да бъдем прилежни и да вършим работата си акуратно и добре и че такъв труд е достоен за уважение. Всеки трябва да се занимава с труд, който да бъде полезен на самия него и на другите.

Бог ни е дал работата за благословение и обича онова дете, което радостно взема участие в домашната работа, като споделя труда на баща си и майка си. Такива деца, като напуснат в по-късни години родителския си дом, ще бъдат за благословение и на други.

Младежи, които се стараят да угодят на Бога във всичко, което вършат и които постъпват справедливо, заради справедливостта, ще бъдат полезни в света. Като са верни в малкото, те ще бъдат годни и за по-големи отговорности.

ДНИ НА БОРБА

Юдейските учители бяха създали много правила и изискваха от народа да изпълнява това, което Бог не бе заповядал. Дори децата бяха задължавани да ги учат и да ги изпълняват. Но Исус не се интересуваше от правилата на равините. Без да говори нещо непочтително за тези учения, Той изучаваше само Святото Писание и пазеше Божия закон.

Често го упрекваша, че не постъпва като другите. Тогава Той показваше изискванията на Божието Слово.

Исус винаги се стараеше да направи щастливи тези, с които общуваше. Той бе толкова любезен и скромен, че равините се надяваха с течение на времето да Го склонят да постъпва като тях. Но не успяха. Когато Го убеждаваха да се покорява на правилата им, Той питаше: "А какво казва Писанието за това?" Исус бе готов да изпълнява всичко, което то заповядва. Това ги разгневяваше. Те знаеха, че правилата им противоречат на Писанието, но ги дразнеше фактът, че Исус отказва да им се покорява. Оплакваха се от Него на родителите Му. Йосиф и Мария смятаха равините за добри хора и Исус трябваше да слуша упреци, които не Му бе лесно да понесе.

Братята на Исус държаха страната на равините. Думите на тези учители, според мнението им, трябваше да се пазят като Слово Божие и те укоряваха Исус, че се поставя по-горе от народните водачи.

Равините се считаха за по-добри от другите и се въздържаха от общуване с простия народ. Те презираха бедните и неуките. Даже болните и страдащите оставяха без утешение и надежда.

Исус проявяваше любов и съчувствие към всички хора. Той се стремеше да помогне на всеки страдащ, когото срещаше. Като нямаше пари, за да подпомогне бедните, често се отказваше от храната Си, за да я даде на другите. Когато Неговите братя говореха грубо с тези бедни, нещастни хора, Исус отиваше при тях, говореше им любезно и ги ободряваше. На гладните и жадните Той поднасяше чаша студена вода или често им отстъпваше своя дал храна. Това поведение на Исус дразнеше братята Му. Те го укоряваха и се опитваха да Го сплашат, но Той продължаваше да постъпва така, както Бог бе заповядал. Много изпитания и изкушения трябваше да посреща Исус. Сатана винаги бе буден и се надяваше да вкара Исус в грях. Ако Той би направил само една погрешна стъпка и ако би казал макар и само една невярна дума, не би могъл да стане наш Спасител и целият свят би отишъл в погибел. Сатана знаеше това и затова правеше толкова много усилия да Го изкуси.

Небесни ангели пазеха Исус и целият Му живот всъщност бе една продължителна борба със силите на тъмнината. Никой от нас хората не е бил изложен на такива силни изкушения, на каквито бе подложен Исус. Но за всичко Той имаше един и същи отговор: "Писано е!" Рядко изобличаваше лошите постъпки на братята си, но често им казваше какво говори Бог.

Назарет бе един нечестив град и деца и младежи се опитваха да склонят Исус да върви по техния нечист път. Той бе жизнерадостен, весел и на всеки от тях бе приятно да бъде с Него, но добрите Му обноски ги дразнеха. Често поради отказа Му да участва в нещо, което е забранено, Го наричаха страхливец. Надсмиваха Му се, че е верен дори и в дребните неща. На всичко това отговорът Му бе: "Писано е: "Страхът от Господа, туй е мъдрост, и отдалечаване от злото, това е разум" (Йов 28:28). Да се обича злото е все едно да се обича смъртта, "защото заплатата на греха е смърт".

Исус никога не спореше за Своите права. Когато се отнасяха с грубо с Него, Той понасяше това търпеливо. Тъй като никога не се оплакваше и всякога бе готов да послужи, често без нужда Го натоварваха с работа. Той, обаче, никога не падаше духом, защото знаеше, че Бог благоволи в Него.

Исус се чувстваше най-щастлив и над всичко, когато оставаше насаме с Бога и с природата. Като привършваше дневната Си работа, Той обичаше да се отдалечава в планината, в покритите със зеленина долини и там да размишлява за Бога и да Му се моли там на планинския склон или сред гората. Исус се вслушваше в песента на славея, пеещ на Създателя си и присъединяваше гласа Си към тази хвалебствена и благодарствена песен.

С песен Той посрещаше утрото. Първите лъчи на слънцето често Го заварваха усамотен да размишлява за Бога, да изучава Неговото Слово или да се моли. След тези мирни часове се завръщаше у дома Си и започваше работа, като даваше пример за търпелив труд. Където и да се намираше Исус, присъствието Му привличаше близостта на ангелите. Влиянието на Неговия чист, свят живот се чувстваше от всички.

Непорочен и чист, Той се движеше между безгрижни и груби хора, сред невежи, нечестни митари, лекомислени, разточителни, несправедливи самаряни, езически войни и груби селяни.

Когато Исус срещаше изнурени хора, които страдаха под тежки бремена, Той им казваше думи на нежност и съчувствие. Помагаше им да носят теготите си и споделяше с тях онези поуки, които черпеше от книгата на природата, за любовта, милосърдието и благостта на Бога. Учеше всички да виждат в себе си хора, дарени със скъпоценни таланти, които ако се използват правилно, биха им осигурили вечни съкровища. С примера Си Той учеше, че всеки миг от времето е ценен и трябва да се употребява за добро.

Исус не подмина нито един човек. Стремеше се да ободри и най-грубите и най-безнеждните. Говореше им, че Бог ги обича като Свои деца и че те могат да станат подобни на Него по характер.

Така неизменно Исус работеше за ближните си още от детинство. Никой не бе в състояние да го отклони от тази дейност - нито равините, нито родните Му братя. Изпълнен с решителност, Той осъществи целта на Своя живот - да бъде светлина на света.

КРЪЩЕНИЕ

Когато дойде времето да се яви пред народа, Христос най-напред отиде при реката Йордан, за да бъде кръстен от Йоан Кръстител.

Йоан бе изпратен да приготви пътя на Спасителя. Той проповядваше в пустинята, казвайки: "Времето се изпълни, и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието" (Марко 1:15).

Много хора отиваха да го слушат. Мнозина от тях се разкайваха за греховете си и бяха кръщавани в Йордан.

Бог съобщи на Йоан, че при него ще дойде Месия и ще поиска кръщение. Той обеща да му даде знак, по който да Го познае. И когато Исус дойде при него, Йоан видя в лицето Му отражение на свят живот и Му каза: "Аз имам нужда да се кръстя от Тебе, и Ти ли идеш при мене?" (Матей 3:14) Но Исус му отговори: "Остави Ме сега, защото така ни е прилично да изпълним всичко що е право" (Матей 3:15).

Когато каза тези думи, на челото Му лежеше същата небесна светлина, която бе видял и Симеон.

И така Йоан Го въведе във водите на прекрасния Йордан и Го кръсти там пред всички. Исус се кръсти не поради покаяние от Свои собствени грехове, защото Той никога не бе съгрешавал. Това направи, за да даде пример на нас.

При излизането от водата, Исус коленичи на брега, за да се помоли. Тогавя небето се разтвори и лъчи на слава Го огряха, а Йоан видя "Божият Дух, че слиза като гълъб и се спускаше на Него" (Матей 3:16).

Исус бе осенен от Божията слава. От небето се чух гласът на Бога: "Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение" (Матей 3:17).

Славата, която почиваше върху Христос, бе залог за любовта на Бога към Него. Спасителят е пример за нас. Както Бог чу Неговата молитва, така ще чуе и нашите. И най-бедните, най-грешните и най-презрените имат достъп до Отец. Когато отиваме при Него в името на Христос, гласът, който говори на Исус, говори и на нас: "Това е Мое възлюбено чедо, в което е Моето благоволение".

ИЗКУШЕНИЕ

След кръщението Си Христос бе отведен от Божия Дух в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. Сам Исус не желаше изкушения. Той искаше само усамотение, за да размишлява за мисията и предстоящата Си работа. С молитва и пост се подготви за кървавия път, който трябваше да извърви. Сатана знаеше къде е отишъл Исус и се зае да Го изкушава. Когато Исус излезе от Йордан, челото Му сияеше от Божията слава, но когато дойде в пустинята, тази светлина изчезна. Греховете на целия свят бяха върху Него. На челото Му сега бе изписано такова страдание и угнетение на Духа, каквото никога човек не е изпитвал. Той страдеше за грешниците.

В рая Адам и Ева престъпиха Божията заповед, като ядоха от забранения плод. Тяхното непослушание въведе в света греха, страданието и смъртта. Христос дойде, за да даде пример на послушание. В пустинята, където прекара в пост четиридесет дни, Той не наруши волята на Своя Отец, даже за да задоволи глада Си. Това бе изкушението, в което пропаднаха нашите прародители. Продължителният пост на Христос показа, че може да бъде победен и апетитът.

Сатана изкушава хората в тяхната невъздържаност, защото тя отслабва тялото и затъмнява разума. Той знае, че тогава може лесно да ги въведе в заблуждение и да ги погуби. Но Христос чрез Своя пример учи, че всяко неправилно желание трябва да бъде победено. Ние не трябва да се ръководим от желанията, а трябва да ги владеем.

Когато Сатана се яви на Христос, бе подобен на светъл ангел и се представи за небесен пратеник. Той каза на Исус, че волята Божия не е Той да страда. Когато Исус понасяше най-острите мъчения на глада, Сатана Му каза: "Ако си Божий Син, заповядай тия камъни да станат хлябове" (Матей 4:3). Но тъй като Спасителят дойде, за да бъде пример за нас, то Той трябваше да понесе страданията, както и ние трябва да ги понасяме. Той не трябваше да извърши никакво чудо за собственото Си благо. Всички Негови чудеса бяха извършени за доброто на хората. Затова на думите на Сатана, Той отговори: "Не само с хляб ще живее човек, но с всяко Слово, което излиза от Божиите уста" (Матей 4:4).

С това Исус показва, че не е толкова важно да се осигурим с хляб, но че по-важно от всичко друго е да се покоряваме на Божието слово. На онези, които се покоряват на Словото Божие, принадлежат обещанията за всичко, което е необходимо в този живот, както и обещанията за бъдещия.

След като Сатана не можа да победи Христос с първото голямо изкушение, взе Го и Го постави на крилото на храма в Ерусалим, казвайки: "Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: - "Ще заповяда на ангелите Си за Тебе: и на ръце ще Те дигат. Да не би да удариш о камък ногата Си" (Матей 4:6).

Тук Сатана последва примера на Христос, като приведе думи от Писанието. Това обещание, обаче, не се отнася за тези, които самоволно се хвърлят в опасност. Бог не бе заповядал на Исус да се хвърля от крилото на храма. Исус не пожела да извърши това само за да удовлетвори Сатана. Той каза: "Писано е още: "Да не изпитваш Господа твоя Бог" (Матей 4:7).

Трябва да се доверяваме на грижите на нашия Небесен Отец и не трябва да отиваме там, където Той не ни праща. Не трябва да правим това, което Той е забранил.

Понеже Бог е милостив и прощава грехове, има хора, които казват, че може и да не сме послушни и пак да се спасим. Това обаче е само дързостна самоизмама. Бог прощава на всеки, който иска прошка и се отвращава от греха. Но тези, които не са Му покорни, Той не може да благослови.

Сега Сатана се яви такъв, какъвто е всъщност - княз на силата и на царството на тъмнината. Той заведе Исус на една много висока планина и Му показа всичките земни царства.

На слънчевата светлина блестяха прекрасни градове, мраморни дворци, плодоносни полета и лозя. И Сатана каза: "...Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш" (Матей 4:9). Христос погледна тази картина и веднага обърна лицето Си.

Сатана Му представи света в най-привлекателна светлина, но Спасителят видя и другата страна на тази външна красота. Той

видя света погрознял в греха, отделен от Бога. Цялото това зло бе дошло като следствие на човешкото отвръщане от Бога и поклонението му на Сатана. Христос гореше от желание да спаси погиналото. Той копнееше да възвърне отново красотата на света, която да надмине тази на Едем. Искаше да примири човека с Бога.

Заради грешния човек, Исус понесе изкушения. Христос трябваше да победи, та и хората да могат да победят, да станат равни на ангелите и да могат достойно да се наричат Божи чедра.

На думите на Сатана Исус отговори: "...Махни се, Сатано, защото е писано: "На Господа твоя Бог да се покланяш, и само Нему да служиш" (Матей 4:10).

Любовта към света, похотта на очите и гордостта на живота - всичко, което отклонява хората от служенето на Бога, се включва в това изкушение на Христос. Сатана Му предложи целия свят и богатствата му, ако се поклони пред тия основни злини. По същия начин Сатана мами и нас с облаги, от които можем да се ползваме, ако постъпваме неправедно. Той ни нашепва: "Ако искаш да имаш успех в този свят, ти трябва да служиш на мене. Не бъди така придиричлив по въпроса за истината и честността. Послушай съвета ми и аз ще ти дам богатство, почет и щастие."

Като приемаме този съвет, ние се покланяме на Сатана, вместо на Бога. Това ще ни донесе само нещастие и гибел.

Христос ни е показал как да постъпваме във време на изкушение. Когато Исус каза: "Махни се, Сатано", изкушителят не можеше да се възпротиви на тази заповед и трябваше да се отдалечи. С изкривено лице от едва сдържана ненавист и ярост, началникът на всички врагове на Бога остави Спасителя на света.

Борбата бе прекратена за известно време. Победата на Христос бе тъй пълна, както бе пълно и падението на Адам. Така и ние можем да противостоим на сатанинските изкушения и да ги победим. Господ ни казва: "...противете се на дявола, и той ще бяга от вас. Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас" (Яков 4:7-8).

РАННО СЛУЖЕНИЕ

От пустинята Исус се завърна отново при река Йордан, където проповядваше Йоан Кръстител. В това време пратеници на ерусалимските власти бяха при Йоан, за да разберат по чия заповед проповядва и кръщава.

Те го питаха дали не е Месия или Илия, или "пророкът", имайки предвид писаното от Мойсей. На всичко това Йоан отговаряше: "не". Тогава те продължиха: "Кой си? За да дадем отговор на ония, които са ни пратили?" Той им каза: "Аз съм "глас на едного, който вика в пустинята; прав правете пътя за Господа", както рече пророк Исаия" (Йоан 1:22-23).

В древността, когато някой цар трябвало да пътува през рядко населени области от своето владение, пред него изпращали хора, които да поправят пътя, по който ще мине. Те изсичали дърветата, очиствали камъните, запълвали ямите, та да пътува царят безопасно. Така и Йоан Кръстител бе изпратен в качеството

на предтеча на Исус, небесния Цар, за да подготви пътя, да проповядва на хората и да ги прикани към покаяние от греха.

Отговаряйки на пратениците, Йоан видя Исус, стоящ на речния бряг. Лицето му светна и простирайки ръка, той каза: "Посред вас стои Един, Когото вие не познавате. Онзи, Който иде подир мене, (Който преден ми биде), Което аз не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му" (Йоан 1:26-27).

Народът се раздвижи. Месия бе сред тях! Те търсеха с очи Този, за Когото Йоан говореше. Но Исус се смеси с тълпата и изчезна от очите им.

На следващия ден Йоан пак видя Исус и посочвайки Го, възкликна: "Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29)

Тогава Йоан разказа за знаменията, станали при Неговото кръщение. "И видях и свидетелствам, че Тоя е Божият Син" (Йоан 1:34).

Със страх и учудване слушателите се взираха в Исус. Те се питаха един друг: Този ли е Христос?

Те видяха, че Исус не притежава земни богатства и величие. Облеклото Му бе бедно и просто, каквото носеха всички бедни хора. Но неговото бледо, изпито лице правеше неотразимо впечатление. На челото Му се четяха величие и власт. Всеки Негов поглед, всяка черта на лицето Му изразяваха божествено състрадание и неизразима любов.

Пратениците от Ерусалим, обаче, не бяха привлечени от Исус. Йоан не им каза онова, което желяеха да чуят. Те очакваха явяването на Месия като велик победител. А видяха, че Той не е дошъл за това и разочаровани се отвърнаха от Него.

На другия ден Йоан пак видя Исус и извика: "Ето Божият Агнец!" (Йоан 1:36) Двама от Йоановите ученици, които стояха по-близо, отидоха при Исус. Те чува учението Му и станаха Негови ученици. Единият от тях бе Андрей, а другият - Йоан.

Андрей заведе при Исус своя брат Симон, когото Христос нарече Петър. На следващия ден, по пътя за Галилея, Христос повика още един ученик - Филип. Току що намерил Спасителя, Филип привлече при Него и своя приятел Натанаил.

По такъв начин започна великото дело на Христос на земята. Един след друг Той повика при Себе Си учениците, а те доведоха своите братя или другари. Ето това трябва да направи и всеки последовател на Христос. Щом като някой познае Исус, той трябва незабавно да каже и на други какъв драгоценен Приятел е намерил. Това могат да направят всички - млади и стари.

В Кана Галилейска Христос, заедно с учениците Си, присъства на сватбено угощение. Тук Той се възползва от чудотворната Си сила, за да направи щастливо това семейно тържество. По обичая на тази страна при сватбеното угощение се даваше и вино. В дадения случай виното не стигна до края на тържеството. Това можеше да се изтълкува като непочтително отношение към гостите, което се считаше за голям позор. Когато Христос научи, че виното не достига, Той заповяда на слугите да напълнят шест големи каменни съда с вода и после каза: "Налейте

сега та занесете на настойника на угощението" (Йоан 2:8). Вместо вода потече вино и при това много по-хубаво от онова, с което черпеха отначало. Това вино стигна за всички.

След извършването на чудото, Исус се отдалечи без да Го забележат. Чак след излизането Му от там, гостите узнаха за това, което бе направил.

Христовият дар на сватбеното угощение е символичен: водата означава кръщение, а виното - кръвта, която трябваше да се пролее за света.

Виното, което Исус направи, не бе ферментирало. Ферментиралото алкохолно вино упоява и става причина за много злини. Бог е забранил употребата му. Той казва: "Виното е присмивател и спиртното питие крамолник; и който се увлича по тях е неблагоприятен". "Защото после то хапе като змия и жили като ехидна" (Притчи 20:1, 23:32).

Виното, което пиха на това тържество, бе чисто, сладък гроздов сок. За такова вино говори пророк Исаия: "Както думат, когато има мъст в грозда: Не го повреждай, защото има благословия в него" (Исаия 65:8).

С присъствието Си на сватбеното угощение Христос одобри този род събирания. Той бе радостен като виждаше хората щастливи. Често посещаваше домовете им и се стараше да им помогне да забравят грижите и неприятностите си, като се замислят за Божията любов.

Където и да срещаше отворено сърце, Исус говореше за истината и Божия спасителен план.

Веднъж, като преминаваше през Самария, Той седна да си отдъхне до кладенеца. Там дойде една жена, за да си начерпи вода и Той я помоли да Му даде да пие, за да утоли жаждата си. Жената се учуди, защото знаеше как юдеите ненавиждат самаряните. А Христос веднага ѝ каза, че ако тя поиска, Той би ѝ дал жива вода. Това още повече я учуди. Тогава Исус ѝ каза: "Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожадне до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот" (Йоан 4:13-14).

Живата вода е Светият Дух. Както жадният пътник има нужда от вода, за да утоли жаждата си, така и ние се нуждаем от Светия Дух. Който пие от тази вода няма да ожадне вече.

Светият Дух ражда любовта в сърцата ни. Той задоволява сърдечното ни желание, тъй че богатство, почит и развлечения от сегашния свят не ни привличат повече. И това ни изпълва с такава радост, че ни се иска и други да притежават същото. Това ще бъде като извор на вода, изтичаща за благословение на всички около нас.

Всеки, в когото живее Божият Дух, ще живее вечно с Христос в Неговото царство. Приетият в сърцето с вяра Божи Дух ще стане начало на вечен живот.

Христос каза на самарянката, че ако тя пожелае, ще ѝ даде тези скъпоценни благословения. Така ги дава Той и на нас.

Тази жена престъпваше Божиите заповеди и Христос ѝ показа, че знае греховете, които бе извършила през живота си. Но Той също ѝ показа, че ѝ е приятел, че я обича и жали и ако самата тя пожелае да остави греховете си, Господ ще я приеме като Свое дете.

Колко радостно бе за нея да чуе това! В радостта си тя побърза към близкия град и покани хората да послушат Исус. Те отидоха до кладенеца и Го помолиха да остане при тях. Исус остана там два дни. Поучаваше ги, а те слушаха. Под въздействието на думите Му мнозина се разкаяха за греховете си и повярваха в Него като Спасител.

През цялото време на Своето служение Исус бе посетил на два пъти предишното Си местожителство - град Назарет. По време на първото Си посещение Той влезе в синагогата в събота. Там прочете пророчеството на Исая за делото на Месия - как Той ще благовества на нищите, ще изцелява съкрушените в сърце, ще утешава наскърбените и ще възвръща зрението на слепите. Тогава каза на слушателите си, че всичко това се изпълнява в момента. Народът, който слушаше тези думи, се възрадва много. Хората вече бяха уверени, че Исус е обещаният Спасител. Сърцата им бяха затрогнати от Светия Дух и те отговориха с горещи възклицания: "Амин!" и прославиха Бога. Обаче, ето, те си спомниха, че Исус живееше между тях и е в плът. Те често Го бяха виждали да работи с Йосиф. Макар че целият Му живот бе изпълнен само с дела на любов и милосърдие, те отказаха да Го признаят за Месия.

Тези съмнения позволиха на Сатана да управлява умовете им. И така, в крайна сметка те се изпълниха с гняв срещу Спасителя. Бяха готови да отнемат живота Му и с яростни викове Го повлякоха, с намерение да Го блъснат в пропастта от една скала. Обаче свети ангели бяха около Христос, за да Го защитят. Той безпрепятствено мина сред тълпата и си отиде.

Втория път, когато Исус отиде в Назарет, народът пак не бе готов да Го приеме. Тогава Той Си замина от тях и никога повече не се върна там.

Христос служеше на тези, които търсеха помощта Му. Хора се стичаха при Него от всички страни. Когато Той ги изцеляваше и поучаваше, те много се радваха. Изглеждаше като че небето е слязло на земята и те се хранеха с благословенията на милосърдния Спасител.

УЧЕНИЕТО НА ХРИСТОС

Религията на юдеите по онова време се състоеше само от редица обреди и външни форми. Като се отдалечиха от истинското почитане на Бога и като загубиха духовната сила на Неговото слово, те се стараеха да запълнят недостига със своите обреди и предания.

Само Христовата кръв може да очисти от греха. Само Неговата сила може да запази хората от беззакония, но юдеите се надяваха да получат спасението си чрез своите религиозни

обреди. Поради усърдието си в спазването им, те се смятаха за праведници, заслужаващи места в Царството Божие.

Надеждата им се свеждаше до земното величие. Те се стремяха към богатство и власт, които очакваха като възнаграждение за своята набожност. Мислеха, че Месия ще дойде и ще им въздигне царство на земята и Сам ще царува като Велик Цар сред народите. С Неговото идване се надяваха да получат всяка земна благодат.

Исус знаеше, че те ще бъдат разочаровани в надеждите си. Той дойде, да ги научи на нещо, което бе повече от онова, което искаха. Дойде, за да възстанови истинското поклонение на Бога. Исус принесе чисто, сърдечно богослужение, като запази в Себе Си житейска чистота и святост на нравите.

В прекрасната планинска проповед Той поясни кое е ценно пред Бога и кое дава истинско щастие.

Учениците на Христос все още се намираха под влияние на учението на равините, затова и Христовите наставления преди всичко бяха изречени за тях. Това, което Той ги учеше, се отнася и за нас – ние също се нуждаем от тези поуки.

"Блажени нишите духом" – ниши духом са тези, които осъзнават своята греховност и недостатъци. Те знаят, че от само себе си не могат да вършат добро, а искат помощ от Бога и Бог им дава Своето благословение.

"... Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността; Чието име е Светий: Аз обитавам на високо и свято място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените, и да съживявам сърцето на съкрушилите се" (Исая 57:15).

"Блажени скърбящите." Христос е имал предвид не роптаещите, плачещи и ходещи с недоволни и намръщени лица, а истински скърбящите за греховете си, молещи прощение от Бога. На такива Той драговошно прощава. Господ казва: "...Аз ще обърна жалеенето им в радост, и ще ги утеша, и ще ги развеселя подир скръбта им" (Еремия 31:13).

"Блажени кротките." Христос казва: "... Научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце" (Матей 11:29). Когато постъпват несправедливо с Него, Той въздава добро за зло. С това ни е оставил пример и ние да постъпваме така.

"Блажени гладуващите и жадуващите за правда." Да се постъпва праведно, значи да се пазят Божиите заповеди, понеже в тях е изложена основата на правдата. Писанието казва: "...Всичките Твои заповеди са верни" (Пс. 119:86).

Със Своя пример Христос учи да се пазят тези заповеди. Ако ние сме гладни и жадни за правда, това означава, че желаем всичките ни мисли, думи и дела да са подобни на Христовите. Ние можем да бъдем подобни на Христос, ако желаем това. Нашият живот може да стане подобен на Неговия живот и нашите мисли могат да се съгласуват с Божиите заповеди. Божият Дух ще внесе Божията любов в сърцата ни, така че ние с радост ще вършим Неговата воля. Бог иска да ни даде Своя Свет Дух повече, отколкото родителите желаят да дадат блага на своите деца. Той

е обещал: "...Искайте, и ще ви се даде" (Лука 11:9, Матей 7:7). Всички "гладуващи и жадуващи за истината ще бъдат наситени."

"Блажени милостивите." Да бъдеш милостив, значи да се отнасяш с другите по-добре, отколкото те заслужават. Бог така постъпва с нас. За Него е радост да проявява милосърдие. Той е милостив и към неблагоприятни, и към нечестиви.

Бог ни учи и ние да постъпваме така един към друг, казвайки: "А бивайте един към друг благи, милосърдни; прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас" (Ефес. 4:32).

"Блажени чистите по сърце." Бог се интересува повече какви сме в действителност, отколкото какво говорим за себе си. Той не се интересува от нашия прекрасен външен вид, а желае сърцето ни да бъде чисто. Тогава всичките ни думи и постъпки ще бъдат също така чисти.

Цар Давид се молеше: "... сърце чисто сътвори в мене, Боже." "Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канара моя и избавителю мой" (Пс. 51:10, 19:14).

"Блажени миротворците." Които имат кроткия и смирен дух на Христос, ще бъдат всякога миротворци. Такъв дух не предизвиква спорове и не възразява с жестоки думи. Той прави семейството щастливо и носи мир, който служи за благодат на всички.

"Блажени гонените заради правдата" (Матей 5:10). Христос знаеше, че заради Него много от учениците Му ще бъдат хвърлени в тъмници, а други - убити. Но Той им каза да не скърбят за това. Нищо не може да навреди на тези, които любят Христос и Го следват. Той ще пребъде с тях навсякъде. Те могат да бъдат лишени от живот, но Той ще им даде живот, който никога няма да се прекрати и ще им даде неповяхващия венец на славата. Чрез тях и други ще познаят пътя към Спасителя. Христос каза на учениците Си: "Вие сте виделината на света" (Матей 5:14).

След време Исус трябваше да напусне земята и да отиде в Своя Небесен дом. Учениците Му трябваше да продължат да представят Неговата любов. Те трябваше да бъдат като светлина сред хората. Светлината на фара свети в мрака и води кораба към безопасното пристанище. Така и Христовите последователи трябва да светят в този мрачен свят и да отправят хората към Христос и Неговия Небесен дом. Той ги кани заедно с Него да работят за спасението на ближния.

Това поучение се видя чудно и ново на слушателите и затова Христос го повтори няколко пъти. Веднъж един законник дойде при Него с въпроса: "Учителю, какво да правя, за да наследя вечен живот?" Исус му отговори: "Какво е писано в закона, как четеш?" В отговор законникът каза: "Да възлюбим Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближния си както себе си." Исус му каза: "Право си отговорил; това стори, и ще живееш." Този законник не правеше така. Той съзнаваше, че не обича ближните си като самия себе си. Но вместо да се разкае, той се помъчи да оправдае

своето себелюбие. Затова попита Христос: "А кой е моят ближен?" (Лука 10:25-29)

Свещениците и равините често водеха разговори по този въпрос. Те не считаха за свои близки бедните и неуките и не им обръщаха никакво внимание. Христос не вземаше участие в техните словопрения. Той отговори на този въпрос като разказа един случай, разиграл се няколко дни преди това, за един човек, който отиваше от Ерусалим в Ерихон. Пътят бе стръмен и скалист, минаваше през диви, безлюдни местности. На това място разбойници нападнаха пътника и ограбиха всичко, което имаше. Пребит и наранен, те го оставиха, мислейки, че ще умре. Докато лежеше проснат, по същия път мина един свещеник, а след него и един левит от Ерусалим. Но вместо да помогнат на нещастния човек, те минаха край него и го отминаха.

Тези хора бяха избрани за служба в Божия храм и трябваше да бъдат подобни на Христос, изпълнени с милост и благодат. Сърцата и на двамата, обаче, бяха хладни и безчувствени.

След известно време по този път мина и един самарянин. Самаряните бяха презирани и ненавиждани от юдеите. Юдеин не би подал на самарянин ни вода, за да се напие, ни хляб, за да се нахрани. Но самарянинът даже не си спомни това. Той и не помисли, че разбойниците могат да проследят и него, за да го убият. Пред него лежеше непознат, умиращ човек, чиято кръв течеше. Самарянинът сне дрехата си и обви с нея ранения, поля с вино и масло раните му и ги привърза. После го качи на осела си и го отведе в лечебницата, като прекара цялата нощ около болния.

На следващата сутрин, преди да си замине, той заплати потребното, за да се грижат за ранения, докато напълно оздравее.

Като разказа тази случка, Исус се обърна към законника и го попита: "Кой от тия тримата ти се вижда да се е показал ближен на изпадналия всред разбойниците?" "Законникът отговори: "Онзи, който му показа милост." Тогава Исус каза: "Иди и ти прави също така" (Лука 10:36-37).

И така Исус учеше, че всеки човек, който се нуждае от нашата помощ, е наш ближен. С него ние трябва да постъпваме така, както бихме желали другите да постъпват с нас.

Свещеникът и левитът смятаха, че пазят Божиите заповеди, но всъщност техен изпълнител бе самарянинът. Неговото сърце бе пълно с милосърдие и любов. Като се погрижи за ранения, той прояви любов към Бога и към ближния си, понеже на Бог е угодно, когато си правим добро един на друг. Ние показваме, че обичаме Бога, ако проявяваме милосърдие към околните ни.

Доброто и любещо сърце струва повече, отколкото цялото богатство на света. Които живеят, за да вършат добро, са Божии деца. Те ще живеят с Христос в Неговото царство.

ПАЗЕНЕТО НА ПОЧИВНИЯ ДЕН

Спасителят пазеше деня за почивка и учеше учениците Си също да го пазят. Той знаеше как да го почита, защото Сам бе осветил този ден.

Писанието казва: "Помни съботния ден, за да го освещаваш...Защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, що има в тях, а на седмия ден си почива; затова Господ благослови съботния ден и го освети" (Изход 20:8,11, виж 31:16-17).

Христос е бил с Отец при създаването на Земята и Той Сам е създал съботата. Писанието казва: "Всичко това чрез Него стана" (Йоан 1:3). Когато погледнем слънцето, звездите, дърветата и прекрасните цветя, трябва да си припомним, че всичко това е създадено от Христос. Той създаде и съботата, та тя да ни напомня за Неговата сила и любов, проявени при сътворението на света.

Юдейските равини бяха създали много правила за пазенето на съботата и изискваха от всички да ги съблюдават. Те следяха и Исус, за да видят как ще постъпи.

Веднъж в събота Исус и учениците Му, като се връщаха от синагогата, минаха през засетите ниви. Бе вече късно и учениците бяха гладни. Те започнаха да късат класовете, да ги стриват в ръцете си и да ядат.

През другите дни не се забраняваше на преминаващите през нива или градина да задоволяват глада си, но това не бе позволено в събота. Като видяха какво направиха учениците, враговете на Христос Му казаха: "Виж Твоите ученици вършат каквото не е позволено да се върши в събота" (Матей 12:2). Христос защити Своите последователи. Той напомни на обвинителите Си за Давид, който, като бе гладен, изяде присъствените хлябове от светилището, а също даде от тях и на тези, които бяха с него.

Ако Давид, бидейки гладен, е ял от святите хлябове на светилището и не е нарушил заповедта, то и учениците не я бяха нарушили, когато гладни стриваха класове в святите часове на съботния ден.

Съботата не бе създадена, за да бъде бремене за човека. Тя е създадена, за да му бъде за благословение, да му даде мир и покой. Ето защо Исус казва: "Съботата е направена за човека, а не човек за съботата" (Марко 2:27).

"...И в друга събота влезе в синагогата и поучаваше; там имаше един човек, чиято дясна ръка бе изсъхнала. И книжниците и фарисеите го наблюдаваха, дали в събота ще го изцели, за да могат да Го обвинят. Но Той знаеше помислите им, и каза на човека с изсъхналата ръка: Стани и се изправи наред. И той стана и се изправи. Тогава им рече Исус: Питам ви: какво е позволено да прави човек в събота? Добро ли да прави или зло? Да спаси ли живот, или да погуби? И като ги изгледа всички, рече на човека: Простри ръката си. И той направи така; и ръката му оздравя. А те се изпълниха с луда ярост, и се разговаряха помежду си какво биха могли да сторят на Исуса" (Лука 6:6-11).

Христос им постави въпрос, който трябваше да ги вразуми. Той им каза: "Кой човек от вас, ако има една овца, и тя в съботен ден падне в яма, не ще я улови и извади? А колко е по-скъп човек от овца! Затова позволено е да се прави добро в съботен ден" (Матей 12:11-12).

"Може" означава: съгласно със закона. Христос никога не изобличаваше юдеите за пазенето на закона или за почитането на съботния ден. Напротив, Той разшири закона в цялата му пълнота. Исаия пророкува за Христос: "Господ благоволи заради правдата Си да възвеличи учението и да го направи почитаемо" (Исаия 42:21). "Да възвеличи" - ще рече да го направи велико, по-голямо и да го постави на почетно място.

Христос възвеличи закона в това, че показва чудното значение на всяка негова част. Той показва, че законът трябва да се изпълнява не само във видимите дела на хората, но и в мислите, които са известни само на Бога.

На тези, които мислеха, че Той дойде да промени закона, Исус каза: "Да не мислите, че съм дошъл да разруша закона или пророците; не съм дошъл да разруша, но да изпълня" (Матей 5:17).

Да изпълни означава да спази, да приложи. Затова, когато Исус отиде при Йоан, за да се кръсти, каза: "Защото така ни е прилично да изпълним всичко що е право" (Матей 3:15). Да се изпълни законът, значи да се спази, да се приложи на дело в съвършенство.

Божият закон никога не може да бъде променен. Затова Христос каза: "Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне" (Матей 5:18).

Като постави въпроса: "Може ли в събота да се върши добро или зло? Да се спаси или погуби една душа?", Христос показва, че чете в сърцата на нечестивите фарисеи, които Го укоряваха.

В това време, когато Той спасяваше души, изцеляваше болни, фарисеите замисляха в сърцата си как да Го убият. По-добре ли е да се убива в събота, както те обмисляха, или е по-добре да се изцели един страдалец, както правеше Христос? Кое е по-добре: да има някой в сърцето си ненавист и замисъл за убийство, или да има любов към всеки човек - любов, която се проявява в милосърдни и благородни дела?

Юдеите често обвиняваха Христос че нарушава съботата. Често замисляха да Го убият, и то само защото не пазел съботния ден според техните предания. Исус не се съгласяваше с преданията им. Той пазеше съботния ден съгласно Божията воля.

В Ерусалим имаше голяма къпалня, наречена Витесда. В определено време водата в къпалнята се раздвижваше. Народът вярваше, че ангел Господен слиза във водата и я раздвижва и че който влезе пръв, след раздвижването ѝ, се изцелява от каквато и да е болест. Много хора идваха при тази къпалня, надявайки се да се излекуват, но повечето оставаха разочаровани. По време на раздвижването на водата народът така се тълпеше, че на мнозина не се удаваше да дойдат даже до края на къпалнята.

Веднъж в събота Исус дойде при Витесда. Сърцето Му бе пълно със състрадание към тези страдалци. Един от тях изглеждаше, че страда повече от останалите. В продължение на 38 години той бе безпомощен болник. Нито един лекар не бе могъл да го изцели. Често го донасяха до Витесда, но когато се раздвижваше водата, преди него други влизаха в нея. В този съботен ден той още веднъж се опита да влезе във водата, обаче напразно. Исус го видя да пълзи обратно към носилката си, която му служеше за легло. Силите му вече бяха изтощени. Ако не дойдеше скоро помощ, той щеше да умре. Почти без надежда той лежеше, като понякога вдигаше очи, за да види водата в къпалнята. И ето над него се наведе лице, пълно със състрадание и той чу глас, който питаше: "Искаш ли да оздравееш?"

Човекът скръбно отговори: "Господине, нямам човек, да ме спусне в къпалнята, когато се раздвижи водата, но докато дойда аз, друг слиза преди мене" (Йоан 5:7).

Той не знаеше, че до него стои Този, който може да излекува не само него самия, но и всички, които отидат при Исус. Христос каза на този човек: "Стани, дигни постелката си и ходи!" (Йоан 5:8)

Веднага болният се опита да изпълни заповедта и силите му се възвърнаха. Той скочи на крака и видя, че може да стои и да върви. Колко бе щастлив! Взе постелката си и побърза да си отиде, като славеше Бога на всяка стъпка. Скоро срещна някои от фарисеите и им разказа за чудното си изцеление. За негово голямо учудване те не се зарадваха, а го укориха, че в съботен ден носи постелката си. Човекът им каза: "Онзи, Който ме изцели, Той ми рече: Дигни постелката си и ходи" (Йоан 5:11). Тогаваш гневът им се прехвърли върху онзи, който му бе казал да вземе и да носи постелката си в съботния ден.

В Ерусалим, където по това време се намираще Спасителят, живееха много учени равини. Тук на народа бяха налагани фалшиви правила по отношение на съботата.

А понеже в Ерусалим идваше много народ на поклонение, учението на равините се разнасяше надалеч. Христос искаше да поправи това заблуждение и затова изцели болния точно в събота, като му заповяда да вдигне и да носи постелката си. Исус знаеше, че това ще привлече вниманието на равините и ще Му се отдаде случай да даде правилно наставление за пазенето на съботата. Така и стана. Фарисеите извикаха Исус пред синедриона, главния съвет на свещениците, за да даде отговор на нарушението на съботата.

Спасителят заяви, че постъпката Му е в съответствие със закона, съгласно волята и делата Божии. "Отец Ми работи досега, и аз работя", им каза Той (Йоан 5:17).

Господ работи постоянно, за да поддържа живота на всяко творение. Трябва ли Той да спре в събота? Трябва ли да забрани на слънцето да изпълнява работата си в събота? Да лиши ли слънцето от лъчите му, които стоплят и хранят растенията? Трябва ли ручейците да престанат да оросяват полето в съботен ден, а морските вълни да прекратят плискането си о стръмния

бряг? Дали трябва пшеницата и царевичата да спрат растежа си, а дърветата и цветята – цъфтежа си в събота? В такъв случай човек не би могъл да се ползва от плода на земята и тази благодат, която поддържа живота му. Природата трябва да продължава да работи, иначе човекът ще умре. А и за човека има работа в този ден, има насъщни потребности за живота, които трябва да се задоволяват: болните и в този ден трябва да се лекуват, трябва да се грижим за нуждите на бедните. Бог не желае Неговото творение да търпи мъчение даже в продължение само на един час. Помощ може да се дава в събота, както и във всеки друг ден.

Работата на Небето никога не спира и ние никога не трябва да спираме да правим добро. Бог забранява да изпълняваме в съботен ден само нашата собствена работа. Труд за изкарване насъщния ни хляб не трябва да се извършва в този ден. Работа за земни развлечения или придобивки е противозаконна. Но съботата не трябва да преминава съботата и в безполезно безделие. Както Бог бе свършил труда Си по сътворяването и Си бе починал в съботния ден, така сме длъжни и ние да си почиваме в този ден. Бог иска да спрем всекидневните си занятия, като посветим святите часове на деня за здрав отдих, служение на Бога и за добри дела.

ДОБРИЯТ ПАСТИР

Спасителят говореше за Себе Си ,като за Пастир, а за учениците Си – като за Свое стадо: "Аз съм добрият пастир, и познавам Моите; и Моите Мене познават" (Йоан 10:14).

Христос трябваше скоро да остави Своите ученици и за да ги утеши им каза, че когато Него вече няма да Го има при тях, те трябва да си припомнят думите Му и всеки път, когато видят пастир, който води стадото си, да си спомнят за любовта на Спасителя и Неговите грижи към тях.

В тази страна овчарите придружаваха стадата си цял ден и цяла нощ. През скалисти места и гори те ги водеха при зелени долини и край бреговете на реките. Цяла нощ ги наблюдаваха, пазеха ги от разбойници, които често вървяха след тях и от диви зверове.

Нежно се грижеха за слабите и болните. Вземаха малките агънца на ръце и ги носеха на гърдите си. Колкото и голямо да бе стадото, овчарят знаеше всяка овца по име.

Така и Христос, небесният Пастир, бди за Своето стадо, което е разпръснато по цял свят. Той познава всекиго от нас по име. Знае къде живеем, знае и името на всекиго, който живее с нас. Той се грижи за нас така, като че ли освен нас няма никой друг на света.

Пастирът върви винаги пред стадото си, посрещайки всяка опасност по пътя. Той посреща нападенията на дивите зверове и на разбойниците. Понякога му се случва да рискува живота си в защита на стадото си.

Така и нашият Спасител пази стадото на Своите последователи. Той вървя пред нас. Той живя в този свят, както

и ние живеем. Бил е дете, младеж и мъж. Той победи всички изкушения на Сатана, за да можем и ние да ги победим. Той умря, за да ни спаси. Въпреки че сега е при Отец, Той нито за минута не ни забравя, пази всяка овца. Никой от последователите Му не може да бъде победен от големия враг.

Ако пастирът имаше сто овце и само една от тях се бе заблудила, той оставяше деветдесет и деветте и тръгваше да търси заблудилата се. В мрачна нощ и лошо време той отиваше в гората, спускаше се в долината и не се успокояваше, докато не намери изгубената. Тогава взимаше намерената овца на ръце и я донасяше обратно при стадото. Без да жали и да се оплаква от дългото и уморително ходене, той казваше радостно: "Радвайте се с мене, че си намерих изгубената овца" (Лука 15:4-7).

Така и Спасителят - Пастир, се грижи не толкова за ония, които са в стадото. Той казва: "Човешкият Син дойде да спаси погиналото" (Матей 18:11). "Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние" (Лука 15:7).

Всички сме съгрешили и сме се отдалечили от Бога. Христос казва, че ние сме подобни на заблудени овце. Той дойде, за да ни помогне да живеем без грях. Затова ни връща обратно в стадото.

А когато ние оставяме греха и се връщаме към нашия Пастир, Христос казва на ангелите в небето: "Радвайте се с Мене, защото си намерих изгубената овца." И радостно песнопение на ангелския хор изпълва небето с прекрасни звуци.

Христос не ни е представил картината с пастир, който се връща опечален, че не е намерил заблудилата се овца. Затова имаме залог, че нито една от заблудилите се овце на Божието паство няма да бъде забравена. Никой няма да остане без помощ. Всеки, който пожелае да се подчини, за да бъде избавен, ще бъде намерен от Спасителя и ще бъде изваден от тинята на греха.

Поради това нека се обнадежди всеки, който се е заблудил и е излязъл от стадото Божие! Добрият Пастир те търси. "Помни, че Той дойде, за да потърси и спаси погиналото", т.е. ТЕБ. Трябва ли да се съмняваш в спасителната сила на Този, Който ни е изкупил, като е платил за това скъпа цена? Нека вяра да заеме мястото на съмнението! Взрете се в ръцете, прободени заради нас и се оставете на тяхната сила в делото за нашето спасение.

Помнете, че Бог и Спасителят бдят за вас и че цялото небесно войнство взема участие в делото за спасение на грешника.

Когато Христос бе на земята, Той показва чрез чудесата Си, че може да спасява. Като лекуваше болестите на телата, Той показва, че може да премахне и греха от сърцата. Възвръщаше силата на слабите, слуха на глухите и зрението на слепите. Очистваше от проказа, както и от всякакви други болести. По Негова дума даже и бесовете излизаха от ония, над които имаха власт. Очевидците на чудодейните Му дела възкличаваха: "Какво е

това слово, дето Той с власт и сила заповядва на нечистите духове, и те излизат?" (Лука 4:36)

По думата на Христос Петър ходеше по водата като по суша. Но Той трябваше да гледа Спасителя. Щом само отвърна погледа си от Него, той започна да потъва. Но когато Петър извика: "Господи, избави ме!", веднага ръката на Спасителя се протегна към него, за да го улови (Матей 14:28-31). Така, когато който и да е извика към Него за помощ, Спасителят простира Своята ръка, за да го спаси. Той възкресяваше и мъртви. Умрелият син на вдовицата от градчето Наин бе понесен вече към гроба, когато Исус срещна групата. Той хвана ръцете на този млад човек, повдигна го и го върна жив на майка му. Тогава всички съпровождащи го се върнаха по домовете си, възклицавайки от радост и хвалежки Бога.

Така Исус възкреси и дъщерята на Яир, а по думите на Спасителя и Лазар, който бе в гроба от четири дни, излезе жив от него. Също така, когато Христос дойде на тази земя за втори път, гласът Му ще проникне в гробовете и "мъртвите в Христа ще възкръснат по-напред" за славен и вечен живот "и, така ще бъдем всякога с Господа"

(1 Солун. 4:16,17).

Господ извърши чудеса по време на земното си служене. За Своите дела говореше Той в отговора Си към пратениците на Йоан Кръстител. Йоан се намирал в тъмницата и бе започнал да отпада духом. Той даже започна да се съмнява дали наистина Исус е Месия. Затова изпрати няколко от учениците си при Спасителя, за да Го попитат: "Ти ли си оня, който има да дойде, или друг да очакваме?" (Мат 11:3) Когато дойдоха пратениците, Исус бе заобиколен от много болни, които очакваха да бъдат излекувани. Цял ден чакаха пратениците, докато Исус неуморно помагаше на страдащите. Най-после Той каза: "Идете, съобщете на Йоана това, което чувате и виждате: слепи прогледват, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочуват; мъртви биват възкресявани, и на сиромасите се проповядва благовестието" (Матей 11:4-5).

Така в продължение на три и половина години Исус "обикаляше и вършеше добри дела". След това дойде времето да завърши Своето земно служение. С учениците Си Той отиде в Ерусалим, за да бъде предаден там на осъждане и разпятие.

Трябваше да се изпълнят следните Негови думи: "Добрият пастир живота си дава за овцете" (Йоан 10:11). "Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; ... биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме. Всички ние се заблудихме както овце, отбихме се всеки в своя път; и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни" (Исая 53:4-6).

ВЛИЗАНЕТО НА ГОСПОДА В ЕРУСАЛИМ

Исус се приближаваше към Ерусалим, за да бъде там на празника Пасха. Заобиколен бе от тълпа народ, който също отиваше на този празник.

По Исусово нареждане двама Негови ученици Му доведоха осел, та, яздещ на него да влезе в Ерусалим. Учениците метнаха дрехите си на осела и качиха върху му Учителя си. Той току тръгна и тълпата народ избухна в мощен вик на хваление. Множеството прославяше Исус като Месия и Цар. Повече от петстотин години преди това пророкът бе предвидил това събитие: "Радвай се много, сионова дъщерьо, ...ето, твоят цар иде при тебе; ...кротък и възседнал на осел, да! на осле, рожба на ослица" (Захария 9:9).

В бързо нарастващата тълпа всички бяха радостно възбудени. Те нямаха ценни дарове, за да Му принесат, но постилаха връхните си дрехи пред Него. Кършеха зелени клонки от смокини и палми и с тях постилаха пътя Му, като се надяваха, че ще Го придружават в Давидовия град, където Той ще заеме престола на Своя Отец Давид.

Никога преди това Спасителят не бе позволявал на учениците Си да Му оказват царска почест. Но този път Той пожела да се открие като Спасител.

Човешкият Син скоро трябваше да стане жертва заради човешките грехове. През всички следващи години Неговата църква трябваше да направи смъртта Му предмет на дълбоко размишление и изучаване. Затова бе потребно очите на целия народ сега да се спрат върху Него. След такова тържество в Христова чест, не можеше вече да се скрие от света съда и разпятието Му. В Божието провидение бе предвидено всяко събитие от последните дни на Исусовия земен живот да бъде така ясно означено, та впоследствие никаква сила да не може да Го подхвърли на забвение.

В многолюдната тълпа имаше и много свидетели на чудната Му сила. Слепи, на които Той бе възвърнал зрението, вървяха първи. Неми, на които бе развързал устата, по-гръмогласно от другите пееха "Осанна". Хроми, които бе изцелил, скачаха от радост и повече от другите се стараеха да постилат пътя Му със зелени клонки. Вдовици и сираци превъзнасяха името Му, поради милостивите Му дела към тях. Бидейки по-рано отвратителни, прокажени, изцелените от Неговото слово постилаха дрехите си пред Него. Тук се намираха и онези, които бяха възкресени от мъртвите.

Лазар, чието тяло бе опитало тлението, сега пълен със сила и мъжественост, придружаваше Спасителя в Ерусалим заедно с радостната тълпа.

Шествието се увеличаваше постоянно и всички, които се присъединяваха към него, биваха завладяни от въодушевлението на момента и с гласовете си увеличаваха силата на радостните викове, чието ехо отекваше по хълмове и долини: "Осанна на Давидовия син! Благословен, който иде в Господното име! Осанна във висините!" (Матей 21:9)

Много фарисеи с недоволство наблюдаваха тази сцена. Те чувстваха, че губят влиянието си сред народа. Затова с всички сили се опитваха да заставят тълпата да замълчи, но техните забрани и заплахи само още повече увеличаваха ентузиазма. Като разбраха, че народът няма да ги послуша, те се промъкнаха през тълпата до Исус и Му казаха: "Учителю, смърти учениците Си!" (Лука 19:39) Те заявиха, че такова бурно събрание е противозаконно и не се допуска от властите. Исус им каза: "Казвам ви, че ако тия млъкнат, то камъните ще извикат" (Лука 19:40). Тази тържествена сцена стана по Божие предназначение. Тя бе предсказана от пророка и никоя сила в света не би могла да я предотврати. Делото Божие всякога ще се развива, колкото и да се мъчат хората да му пречат, опитвайки се да го изтрият от лицето на земята.

Когато процесията достигна върха на хълма, който се издига над Ерусалим, пред очите им се разкри цялата красота на града. Поразена от гледката му, многолюдната тълпа изведнъж млъкна. Очите на всички се обърнаха към Спасителя, желаейки да прочетат и на Неговото чело същия възторг, който изпитваха те самите.

Исус се промени, печален облак засенчи челото Му. И учудената тълпа видя сълзи по лицето Му. Заобикалящите Го не можеха да разберат скръбта Му, а Той плачеше за съдбата на вече осъдения град. Ерусалим бе предмет на Неговите грижи и сърцето му се изпълни със страдание, когато си представи опустошението, което очакваше този град в близко време.

Ако народът бе вникнал в Христовото учение и бе приел Самия Него като Спасител, Ерусалим "би стоял вечно". Той би станал глава на царствата, свободен, в пълната сила на стражата пред неговите порти и римският орел не би стоял над стените му. От Ерусалим би летял гълъбът на мира към всички народи. Той би станал венец на слава за цял свят.

Обаче юдеите отхвърлиха Спасителя си. Съвсем скоро те щяха да разпънат своя Цар. Заедно със залеза на слънцето и участва на Ерусалим щеше да се реши завинаги (приблизително четиридесет години по-късно Ерусалим бе напълно разрушен и изгорен от римските войски).

Вестта за приближаването на Исус, придружаван от много народ, достигна до юдейските началници. Те излязоха да ги посрещнат с надежда, че ще разпръснат тълпата. Придобивайки заповеднически вид, те питаха за Него: "Кой е Тоя?" (Матей 21.10)

Изпълнени с въодушевление, учениците отговориха:

"Адам ще ви каже, че той е Семето на жената, Коего ще порази главата на змията."

"Попитате ли Авраам, той ще ви каже, че Той е Мелхиседек, Цар Салимски, Княз на мира."

"Яков ще ви каже, че той е Примирителят от Юдиното коляно."

"Исая ще ви каже: "Той е Емануил, Чудният, Съветник, Бог Крепък, Отец на вечността, Княз на мира."

"Еремия ще ви каже: Отрасъл Давидов, Господ правда наша."

"Данаил ще ви каже, че Той е Месия."

"Осия ще каже, че Той е Господ, Бог на войнствата."

"Йоан Кръстител ще каже: Този е Агнецът Божий, Който взема върху Си греховете на света."

"Великият Йеова ще обяви от небесата, че Той е Неговият възлюбен Син."

"Ние, учениците Му, заявяваме, че Той е Исус, Месия, Князът на живота, Избавителят."

"Даже и князът на тъмните сили ще Го признае, казвайки: зная те кой си, светий Божий."

"МАХНЕТЕ ТОВА ОТТУК!"

На следващия ден Христос влезе в храма. Преди три години Той намери хората да търгуват в двора на този храм и като ги изобличи, изгони ги оттам.

Сега отново завари същата картина. Дворовете бяха пълни с добитък, овце и птици. Те бяха купувани от онези, които желяеха да принесат жертва за греха си. Продавачите се занимаваха с измама и обирничество. Поради кипящата търговия в храмовия двор се вдигаше голям шум, който смущаваше молещите се вътре в храма.

Христос застана на стъпалата и проникателният Му поглед обхвана онова, което ставаше на двора. Погледите на всички се насочиха към Него. Утихнаха говорът и ревят на добитъка. С трепет и учудване хората се взираха в Божия Син. Божественост прозираше през човешкото естество и придаваше такава слава на Исус, каквато Той никога още не бе проявявал. Най-после с ясен глас и със сила, подобна на страшна буря, Той произнесе: "Писано е: "И домът Ми ще бъде молитвен дом", а вие го направихте "разбойнически вертеп" (Лука 19:46).

С още по-голяма власт, отколкото преди три години, Той заповяда: "Вземете това оттук!"

Веднъж вече свещениците и началниците на храма се бяха разбягали от повелителния Му глас. Впоследствие те се засрамираха от страха си и решиха вече никога да не повтарят срамната си постъпка. Но сега те изпаднаха в още по-голям ужас и веднага се подчиниха на Исусовата заповед, като бързо напуснаха храма, гонейки и добитъка си.

Скоро храмовият двор се изпълни с хора, които водеха болните си при Исус за изцеление. Между тях имаше и смъртно болни. Тези страдалци чувстваха тежкото си положение. С молба гледаха с молба към Христос, страхувайки се да не би да забележат на челото Му суровостта, която бе заставила търговците да побягнат. Но сега там се четеше само любов и нежно състрадание.

Исус милостиво приемаше болните и от допира на ръцете Му болестите и страданията изчезваха. Той нежно взимаше деца на ръце, като успокояваше плахия им вик, изгонваше болести и страдания от крехките им телца и ги връщаше на майките им здрави и усмихнати.

Тази сцена порази свещениците и началниците, когато те предпазливо се върнаха обратно в храма. Чуваха гласове на мъже и деца да прославят Бога. Те видяха болни изцелени, слепи прогледнали, глухи прочули и куци да скачат от радост.

Децата бяха първи между славословещите. Те повтаряха "Осанна", както в навечерието на този ден и размахваха палмови клонки пред Спасителя. Храмът се огласяше от радостни възгласи: "Осанна на Давидовия син!" "Благословен, който иде в Господното име!" (Матей 21:9)

"Ето, твоят Цар иде при тебе; Той е праведен и спасява" (Захария 9:9).

Началниците пак се опитаха да заставят щастливите деца да млъкнат, но те бяха така изпълнени с радост и възторг от Исусовите чудеса, че не можеха да млъчат.

Тогаваш началниците се обърнаха към самия Исус с искане Той да им заповяда да млъкнат. Казаха Му: "Чуваш ли какво казват тия?" Исус им отговори: "Чувам. Не сте ли никога чели тая дума: - Из устата на младенците и сучещите приготвил си хвала?" (Матей 21:16)

Блаженото преимущество да възвестяват раждането на Христос и да бъдат съучастници в Неговото дело бе отхвърлено от гордите началници. Славата Му, обаче, трябваше да се прогласи и Бог избра за това тези младенци. Ако биха били заглушени техните гласчета, то славата на Исус щеше да бъде прогласена от камъните на храма.

НА ПАСХАЛНАТА ВЕЧЕРЯ.

Израилевите синове отпразнуваха първата пасха през нощта на избавлението си от египетско робство. Бог им даде обещание да ги освободи. Той каза, че първородният син във всяко египетско семейство ще бъде убит и заповяда да помажат праговете на вратите си с кръвта на заклания агнец, та ангелът на смъртта да ги отмени.

Пасхалното агне те трябваше да опека и да изядат същата нощ с безквасни хлябове и горчиви треви, което бе символ на тежкото им робство. Като ядяха агнето бързо, те трябваше да са готови и за път, т.е. с обути крака и с тояги в ръце.

Евреите изпълниха Божието нареждане и в същата нощ египетският цар изпрати да им кажат, че могат да заминат. На сутринта те тръгнаха на път към обетованата земя.

След това всяка година, в същата нощ, в която бяха излезли от Египет, всички израилтяни честваха празника Пасха в Ерусалим. На този празник всяко Израилево семейство ядеше агне, печено с горчиви треви, с безквасни хлябове, по подобие на праотците си в Египет. Родителите разказваха на децата си за Божиите добрини и за Бог, Който избави народа Си от робство.

Настъпи времето и Исус да отпразнува Пасхата със Своите ученици. Той поръча на Петър и Йоан да намерят място и да приготвят пасхалната вечеря.

По това време в Ерусалим се стичаше много народ и жителите на града винаги с радост оказваха гостоприемство на дошлите за празника.

Спасителят каза на Петър и Йоан, че като отидат в селото, ще срещнат човек, който носи съд с вода. Те трябваше да тръгнат след него и да влязат в дома, в който той щеше да влезе. Трябваше да кажат на стопанина на този дом: "Учителят ти казва: Где е приемната стая, в която ще ям пасхата с учениците Си?" (Лука 22:11)

Човекът щеше да им покаже приготвена просторна стая. Там учениците трябваше да приготвят пасхалната вечеря. Всичко стана точно така, както Спасителят бе казал.

На вечерята учениците бяха сами с Христос. Дотогава времето, което прекарваха с Него, винаги бе изпълнено с радост. Но този път Той бе смутен духом.

Най-после Исус се обърна към тях със затрогващ и скръбен глас: "Твърде много съм желал да ям тази пасха с вас, преди да пострадам" (Лука 22:15).

На масата имаше сладко вино. Той взе чаша, пълна с това вино и като поблагодари, каза: "Вземете това и разделете го помежду си; защото ви казвам, че няма вече да пия от плода на лозата, докато не дойде Божието царство" (Лука 22:17-18).

Това бе последният път, когато Христос вечеря с учениците Си. В действителност това бе и последната пасха, която те трябваше да отпразнуват, понеже агнето се колеше, за да предизвести народа за смъртта на Христос. А след като Сам Исус, като Божи Агнец, щеше да бъде заклан за греховете на света, нямаше вече да има нужда да се колят агнета, символизиращи Неговата смърт.

Като решиха да отхвърлят Божия Син и да Го разпънат, юдеите заедно с Него отхвърлиха и всичко онова, което придаваше ценност и значение на празника Пасха. След това честването на този празник стана излишен обряд и нищо повече.

Пред духовния поглед на Христос преминаха сцените на Неговата велика жертва. Той бе вече под сянката на кръста и страдеше. Бяха Му известни всички преживявания, които Го очакваха. Знаеше, че неблагоприятност и жестокост ще Му въздадат тези, които бе дошъл да спаси. Но Той не мислеше за собствените Си страдания, а страдеше за тези, които щяха да отхвърлят Спасителя Си и да загубят вечния живот. Мислите Му бяха отправени и към учениците Му. Исус знаеше, че след Неговата смърт, на тях им предстои да продължат борбата в този свят.

Той имаше много неща да им каже, които да останат в сърцата им, когато Него няма да Го има вече при тях. Затова искаше да им говори по време на последната вечеря, преди смъртта Си. Сега Той разбра, че не може да разговаря с тях по този въпрос, защото те още не бяха готови.

Възникна спор между учениците Му. Те все още продължаваха да мислят, че Христос ще се възцари на земята и всеки един от тях искаше да заеме първото място в царството Му. Поради това изпитваха ревност и лоши чувства един към друг.

Появи се и друга причина за недоволство. На празника имаше обичай слугата да умива нозете на гостите. Бяха приготвени съд с вода, умивалник и престилка, но нямаше слуга. Някой от учениците трябваше да изпълни това задължение, но всеки от тях бе решил в себе си да не става слуга на брата си. Никой от тях не искаше да измие краката на другия. Така, смълчани, те седяха на масата.

Исус почака известно време, за да види какво ще направят, после стана от масата, препаса се с престилката, наля вода в умивалника и започна да мие нозете на учениците Си. Той бе огорчен от спора им, но не ги упрекна сурово. На дело им даде пример за любов, като стана слуга на учениците Си. Когато свърши, им каза: "И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни един на друг да си миете нозете. Защото ви дадох пример да правите и вие както Аз направих на вас" (Йоан 13:14-15).

С това Исус им показва, че те трябва да си помагат едни на друг. Вместо да се стараят да получат високо място за себе си, всеки трябваше да бъде готов да служи на другия.

Спасителят дойде на този свят, за да послужи на другите. Той живя, за да помага на бедните и грешните. Исус желае и ние да постъпваме като Него.

Учениците се засрамяха от своята завист и себелюбие. Сърцата им се изпълниха с любов към Учителя и един към друг. Сега вече бяха готови да слушат Христовите думи.

Докато бяха още на масата, Исус взе хляба и като благодари, преломи го и им даде, казвайки: "Това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мое възпоминание" (Лука 22:19).

Така взе и чашата след вечерята, и рече: "Тази чаша е новият завет в Моята кръв, която за вас се пролива" (Лука 22:20).

Хлябът и виното са символ на Христовото тяло. Както хлябът бе преломен и виното проляно, така и Христовото тяло бе прелкмено на кръста, а кръвта Му - пролята за нашето спасение.

Като приемаме хляба и виното, ние показваме, че вярваме в това. Показваме, че се разкайваме за греховете си и приемаме Христос като наш Спасител.

По време на вечерята учениците забелязаха, че Той все още се намира в състояние на дълбока скръб. Като че тъмен облак легна над всички тях и те седяха и ядяха мълчаливо. Най-сетне Исус каза: "Истина ви казвам, че един от вас ще Ме предаде" (Матей 26:21). Учениците се наскърбиха и бяха поразени от тези думи. Всеки се стремеше да изследва сърцето си, дали не се намира в него макар и сянка само от лоши мисли срещу Учителя им. Един след друг те започнаха да питат: "Да не съм аз, Господи?" (Матей 26:22) Само Юда мълчеше. Това привлече към него погледите на всички. Като забеляза, че го гледат и той попита: "Да не съм аз, Учителю?" Исус отговори с печална сериозност: "Ти рече" (Матей 26:25).

Исус изми нозете и на Юда, но това не го накара да обикне Спасителя повече. Той бе възмутен, защото Исус вършеше работата на слуга. Сега той се убеди, че Христос никога няма да стане цар и решението му да го предаде още повече се засили. Даже това, че намерението му бе известно на Спасителя, не породило никакъв страх в сърцето му. В гнева си той бързо излезе от стаята, за да изпълни нечестивото си решение. След излизането на Юда всички се почувстваха облекчени. Лицето на Спасителя светна и мъкмата, която тегнеше на сърцата на учениците, се разсея.

Исус продължи да им говори. Той каза, че ще отиде в дома на Своя Отец, убеждаваше ги да се молят в Негово име и им обеща, че молитвите им непременно ще бъдат чути.

Спасителят също се молеше за тях, просейки от Отец да ги пази и да се обичат един друг, както Той ги е възлюбил.

Исус се молеше и за нас, както и за Своите първи ученици. Той каза: "И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение; да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и аз в Тебе, тъй и те да бъдат в нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил...и си възлюбил тях, както си възлюбил и Мене" (Йоан 17:20-23).

В ГЕТСИМАНИЯ

Животът на Христос на земята бе живот на молитва. Много часове прекарваше Той насаме с Бога и често отправяше усърдни молитви към Своя небесен Отец. Само по този начин получаваше сила и мъдрост, които Го подкрепяха в работата Му и Го пазеха от падение и от изкушенията на Сатана.

След пасхалната вечеря Исус отиде с учениците Си в Гетсиманската градина, където често ходеше да се моли. По пътя Той говореше на учениците Си, наставляваше ги, а когато приближиха градината, Той стана странно мълчалив.

Целия Си живот Исус живееше в присъствието на Своя Отец. Божият Дух бе постоянен Негов ръководител и помощник. Във всяко дело, което извършваше, Той въздаваше слава на Бога, казвайки: "От Себе Си аз нищо не мога да направя". И ние нищо не можем да направим от себе си. Само ако уповаме на Христовата сила, можем да побеждаваме изкушенията и да изпълняваме Божията воля на земята. Ние трябва да имаме такова детинско доверие и упование в Него, каквото Той имаше в Своя Отец. Ето, Христос е казал: "Отделени от Мене, не можете да сторите нищо" (Йоан 15:5).

Ужасната нощ на агонията започна за Спасителя с приближаването Му към градината. Изглеждаше, като че ли Божието присъствие, което бе Негова опора, Го е напуснало. Той започна да преживява това, което става с човека, когато Бог е оставил.

Христос трябваше да понесе греховете на света. И сега, когато те бяха стоварени върху Него, изглеждаше, че злото бе повече, отколкото Той можеше да понесе. Тежестта на греха бе

толкова ужасна, че бе изкушен да мисли, че Бог вече не може да Го обича.

Изпитващ ужасното отвращение на Отец към греха, Той изрече думите: "Душата Ми е прескръбна до смърт" (Мат 26:38).

При вратата на градината Исус остави почти всички Свои ученици, като взе със Себе Си само Петър, Яков и Йоан и с тях влезе в градината. Това бяха най-усърдните Му последователи и близки помощници, но не можеше даже и тях да допусне да станат свидетели на страданията Му. Той им каза: "Постояйте тук и бъдете заедно с Мене" (Мат.26:38).

Като се отдалечи от тях на известно разстояние от тях, Исус падна на лицето Си, чувствайки, че грехът на света Го отделя от Отец. Пропастта помежду им изглеждаше толкова широка, мрачна и дълбока, че Го караше да потрепера.

Христос страдаше не за Свои грехове, а за греховете на света. Той чувстваше Божия гняв към греха също така, както ще го чувства грешникът във великия ден на съда.

Христос падна на земята в агония. От бледите Му устни излизаше стенание, пълно с горчивина: "Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш" (Матейi26:39).

В продължение на цял час Спасителят сам понасяше това ужасно страдание. След това Той отиде при учениците Си, очаквайки да чуе думи на съчувствие. Но не срещна никаква утеха, защото те спяха. Събудиха се от звука на гласа Му, но едва Го познаха - дотолкова страданието бе променило лицето Му. Като се обърна към Петър, Исус му каза: "Симоне, спиш ли? Не можа ли един час да постоиш буден" (Марко 14:37).

Преди още да отидат в градината, Исус каза на учениците Си: "Вие всички ще се съблазните в Мене тая нощ; защото е писано: "Ще поразя пастиря, и овцете ще се разпръснат" (Марко 14:27). Всички те, обаче, заявиха, че за Него ще отидат в тъмница и на смърт. А бедният, самоуверен Петър, добави: "Ако и всички да се съблазнят, аз, обаче, не" (Марко 14:29).

Учениците уповаваха на себе си. Те не гледаха към всемогъщия Помощник, както ги съветваше Христос. Затова, когато Спасителят се нуждаеше повече от всякога от тяхното съчувствие и молитви, те се оказаха заспали. Даже Петър спеше. Спеше и Йоан, любимият ученик, който се бе облягъл на Исусовите гърди. Неговата любов към Учителя трябваше да го застави да бодърства. Усърдната му молитва трябваше да се присъедини към молитвата на Спасителя по време на преживяната от Него агония. Спасителят бе прекарвал цели нощи в молитви за Своите ученици, за да не намалее вярата им през време на изпитание. А всички те не можаха да бодърстват с Него нито един час.

Ако сега Христос би попитал Яков и Йоан: "Можете ли да пиете чашата, която Аз пия, или да се кръстите с кръщението, с което Аз се кръщавам", те не биха отговорили така решително, както преди: "Можем" (Марко 10:38,39).

Сърцето на Спасителя бе пълно със съжаление и съчувствие към слабостта на учениците. Той се страхуваше за тях, да не би

те да не могат да понесат изпитанията, които Неговите страдания и смърт ще им донесат. Исус не ги изобличи грубо. Мислейки за това, което ги очаква, Той им каза: "Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение". Той сам извини неизпълнения им дълг спрямо Него: "Духът е бодър, а тялото - немощно" (Матей 26:41). Какъв пример на нежна любвеобилна жалост даде Спасителят!

Отново Божият Син бе обзет от свръхчовешка агония. Губещ съзнание и изнемогващ, Той дойде на същото място и се молеше както и по-рано: "Отче Мой, ако не е възможно да ме отмине това, без да го пия, нека бъде Твоята воля" (Матей 26:42).

От агонията и напрегнатата молитва кървава пот се появи по челото на Спасителя. Той пак отиде при Своите ученици, очаквайки състрадание, но отново ги намери заспали. Присъствието Му ги пробуди. Те със страх погледнаха лицето Му, защото по Него имаше кървави петна. Нямаха сили да разберат вътрешните Му мъчения, които отразяваше Неговото лице.

За трети път Той отиде да се моли. Ужасът на голяма тъмнина Го обхвана. Изгуби близостта на Своя Отец, а без Него се страхуваше, да не би човешката Му природа да не може да понесе изпитанията.

И при третото моление каза същото. Ангелите искаха да Го облекчат, но това не можеше да стане. Или Синът Божи трябваше да изпие чашата, или светът да погине. Той виждаше безпомощността на човека, виждаше силата на греха. Ужасът на осъдения свят минаваше през погледа на мислите Му. И Той взе последно решение да спаси човека, ако ще това да струва живота Му. Остави небесните дворове, гдето имаше всичко - чистота, щастие и слава, за да спаси заблудената овца - света, попаднал в беззакония и не би изменил на намерението Си.

И сега молитвата Му лъхаше само покорност. "ако не е възможно да ме отмине това, без да го пия, нека бъде Твоята воля".

Като мъртъв падна Спасителят на земята. Около Него нямаше никой от учениците Му, за да го подкрепи, за да намокри челото Му, което наистина бе обезобразено повече от това на всички човешки синове. Христос бе оставен сам и нямаше никой човек с Него!

Бог обаче страдаше заедно със Сина Си. Ангели наблюдаваха мъките на Спасителя. Небето бе потънало в мълчание. Арфите престанаха да звучат. Само ако можеха смъртни същества да видят изумлението на ангелските множества, когато те в безмълвна скръб наблюдаваха как Отец оттегля лъчите на светлина, любов и слава от Своя обичан Син - биха разбрали по-добре колко оскърбителен е грехът в очите на Бога!

Но ето, могъщ ангел дойде в помощ на Спасителя. Той повдигна челото на Божествения Страдалец и посочи небето. Увери Го, че е излязъл победител над Сатана и чрез това милиони други победители ще бъдат в царството Му.

Небесен мир почиваше на обогреното с кръв чело на Спасителя. Той понесе това, което никое човешко същество не е в

състояние да понесе, защото вкуси страданията и смъртта заради всеки един от нас.

Тогава Исус отново отиде при учениците Си и ги завари да спят. Ако бяха бодърствали и се бяха молили с учителя Си, те биха получили помощ, за да могат да понесат изпитанията, които ги очакваха. Пренебрегвайки това, те се лишиха от сила за часа на изпитанията.

Гледайки ги скръбно, Спасителят каза: "Още ли спите и почивате? Ето, часът наближи, когато човешкият Син се предава в ръцете на грешници". В това време, когато Исус изрече тези думи, вече чуваше стъпките на търсещите Го, и каза: "Станете да вървим; ето, приближи се тоя, който Ме предава" (Матей 26:45-46).

ПРЕДАВАНЕ И АРЕСТУВАНЕ

Никаква следа от понесените страдания не личеше по челото на Спасителя, когато пристъпи да посрещне Своя предател. Застанал пред учениците Си, Исус попита тълпата: "Кого търсите?" Отговориха Му: "Исуса Назарянина." Исус им каза: "Аз съм" (Йоан 18:4-5).

Когато произнесе тези думи, ангелът, който бе до Исус, застана между Него и народа. Божествена светлина озари лицето на Спасителя. В присъствието на такова божествено величие разбойническата тълпа не можа да устои. Всички - свещеници, началници, войници - паднаха на земята като покосени.

Ангелът отмина и светлината изчезна. Исус имаше възможност да избяга, но остана спокоен и твърд. Учениците гледаха онемели с почуда и благоговение.

Римските войници се изправиха на краката си. Заедно със свещениците и Юда те наобиколиха Спасителя. Засрамени от слабостта си, те изглежда се страхуваха да не би Исус да избяга. Спасителят пак ги попита: "Кого търсите?" А те рекоха: "Исуса Назарянина". Исус отговори: "Рекох ви, че съм Аз; прочее, ако Мене търсите, оставете тия да си отидат" и посочи учениците Си (Йоан 18:7-8).

В този страшен час Христос мислеше за учениците Си. Той не искаше те да страдат даже тогава, когато Него Го очакваше тъмница и смърт.

Юда - предателят, не забрави защо е дошъл. Приближи се до Исус и Го целуна. А Той му каза: "Приятелю, за каквото си дошъл, стори го" (Матей 26:50). Гласът Му потрепери, когато добави: "Юдо, с целувка ли предаваш Човешкия Син?" (Лука 22:48)

Тези кратки думи би трябвало да затрогнат сърцето на Юда. Но всяко чувство и порядъчност бяха изчезнали от него. Той се бе предал напълно във властта на Сатана. Стоеше дръзко пред Господа и не се срамуваше да Го предаде на тълпата роби.

Спасителят не отблъсна целувката на предателя. С това Той даде пример за снизхождение, любов и съжаление. Ако ние сме Негови ученици, трябва да постъпваме с нашите врагове така, както Той постъпи с Юда.

Тълпата убийци стана дръзка като видя, че Юда се докосна до Този, от славата на Когото те току-що бяха поразени. Хванаха Спасителя и завързаха ръцете Му - тези ръце, които вършеха само добро.

Учениците не допускаха, че Исус ще се остави да Го хванат. Те знаеха, че същата сила, която бе накарала тълпата преследвачи да паднат на земята като мъртви, може да ги направи безсилни, докато Исус и учениците Му избягат. Затова бяха разочаровани и възмутени, когато видяха, че донасят въжета, за да завържат ръцете на Онзи, Когото толкова много обичаха. В гнева си Петър бързо извади нож, опитвайки се да защити своя Учител, но успя само да отсече ухото на слугата на първосвещеника.

Когато видя това, Исус освободи ръцете Си, въпреки че римският войник ги държеше здраво. С думите: "Оставете до тука" (Лука 22:51) Той докосна раненото ухо и го изцели. След това каза на Петър: "Повърни ножа си на мястото му, защото всички, които се залавят за нож, от нож ще загинат. Или мислиш, че не мога да се примоля на Отца Си, и Той би Ми изпратил още сега повече от дванадесет легиона ангели? Но как биха се сбъднали писанията, че това трябва така да бъде?" (Матей 26:52-54) "Чашата, която Ми даде Отец, да я не пия ли?" (Йоан 18:11)

Когато видяха, че Спасителят не прави усилия да се освободи от враговете Си, учениците се съблазниха и Го укориха за това. Не можеха да проумеят защо Той се покорява на тълпата и, обладани от страх, Го оставиха и побягнаха. Христос бе предсказал, че те ще Го напуснат.

"Ето, настава час, даже дошъл е, да се разпръснете всеки при своите си, и Мене да оставите сам; обаче не съм сам, защото Отец е с Мене" (Йоан 16:32).

ПРЕД СВЕЩЕНИЦИТЕ АННА, КАЯФА И СИНЕДРИОНА

Исус бе изведен от Гетсиманската градина съпроводен от тълпата слуги. Той вървеше трудно, защото ръцете Му бяха здраво завързани, а и стражата Го следваше. Първо Го отведоха при Анна, който по-рано заемаше първосвещеническото място, но сега бе сменен от зет си, Каяфа. Нечестивият Анна пожела първи да види Исус от Назарет вързан и арестуван. Надяваше се да чуе от Него нещо, което да послужи като повод за обвинение. С такива мисли той разпитваше Спасителя за Неговите ученици и за учението Му. Христос отговори: "Аз говорих явно на света, винаги поучавах в синагогите и в храма, гдето всички юдеи се събират, и нищо не съм говорил скришно." После, като се обърна към свещеника, Исус му каза: "Защо питаш Мене? Питай ония, които са Ме слушали, какво съм им говорил; ето, те знаят що съм казвал" (Йоан 18:20,21).

Самите свещеници изпращаха шпиони, които да следят Исус и да донасят всяка Негова дума. Така те научаваха какво е говорил и вършил Исус, когато посещаваше разни места. Тези шпиони се стремяха да се хванат за някоя Негова дума, за да има в какво

да Го обвинят. Затова Спасителят каза на Анна: "Питай ония, които са Ме слушали...", т.е. обърнете се към вашите шпиони: те са слушали и знаят какво съм говорил, могат да кажат и в какво се състои Моето учение.

Думите на Христос бяха толкова точни и проникателни, че свещеникът почувства, как арестуваният чете мислите му.

Един от слугите на Анна, желаещ да покаже уважение към достойнството на господаря си, удари Исус по лицето, казвайки: "Така ли отговаряш на първосвещеника?" На това Исус кротко отговори: "Ако съм продумал нещо зло, покажи злото; но ако добро, защо Ме биеш?" (Йоан 18:22,23)

Христос би могъл да повика на помощ легиони ангели, но в Неговата земна мисия влизаше и това, да понесе насмешки и оскърбления от хората.

От дома на Анна Спасителят бе отведен в двореца на Каяфа. Христос щеше да бъде съден от Синедриона. Докато членовете му се събираха, Анна и Кайяфа започнаха отново да задават въпроси на Исус, но не чува нищо, което би могло да им послужи за обвинение.

Щом се събраха членовете на Синедриона, Каяфа зае председателското място. От двете му страни бяха съдиите, пред него стояха римските войници, пазещи Спасителя, а зад тях бе тълпата от негодници, които Го обвиняваха.

Каяфа заповяда на Христос да извърши някое от могъщите си чудеса. Но Спасителят даже и не даде вид, че чува думите му, макар да бе достатъчен само един Негов пронизващ, огнен поглед, подобно на онзи, който бе заставил търговците да избягат от храма, за да накара и тази тълпа от човекоубийци да се разпръсне.

По това време юдеите бяха подчинени на римляните и нямаха право да наказват със смърт. Синедрионът можеше само да взема съдебни решения, които се утвърждаваха от римската власт.

За да изпълнят нечестивото си намерение, бе нужно да намерят такова обвинение срещу Спасителя, та и римляните да се съгласят, че заслужава наказание.

Свещениците имаха много доказателства, че Исус говореше против преданията им и против много техни наредби. Лесно можеха да се намерят доказателства и за това, че Исус изобличаваше свещеници и книжници, като ги наричаше лицемери и човекоубийци. Но това нямаше да окаже въздействие върху римляните, които също презираха фарисейското лицемерие.

Много обвинения се казаха против Христос, но нито едно от тях не бе подходящо: или свидетелите не бяха единни помежду си, или самото обвинение бе от такъв характер, че римляните не биха му обърнали внимание. Опитаха се да накарат Исус да отговори на въпросите им, но Той си даваше вид, че не ги слуша. Мълчанието Му бе предсказано от пророк Исая: "Той беше угнетяван, но смири Себе Си, и не отвори устата Си; както агне, водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата Си" (Исая 53:7).

Свещениците започнаха вече да се страхуват, че няма да намерят никакво обвинение против Него, което да представят пред Пилат. Те прибягнаха към последното средство: първосвещеникът вдигна дясната си ръка към небето и с клетва се обърна към Исус: "Заклевам Те в живия Бог да ни кажеш: Ти ли си Христос Божият Син?" (Матей 26:63)

Спасителят никога не се е отричал от Своята мисия или от отношението Си към Отец. Той мълчаливо понасяше личното оскърбление, но винаги бе отговарял ясно и определено, когато ставаше въпрос дали е Божи Син. Всички наостриха слух, за да чуят и очите им се обърнаха към Исус, когато Той отговори: "Ти рече" (Матей 26:64). По обичая на онова време това означаваше: "Да" или "Именно така, както ти казваш." Тази бе най-категоричната форма на положителен отговор. Сякаш небесна светлина освети бледото чело на Спасителя, когато Той добави: "Но казвам ви, от сега нататък ще видите Човешкия Син седящ отдясно на силата и идещ на небесните облаци" (Матей 26:64).

С тези думи Исус им представи картина, противоположна на сцената, която се разиграваше там. Той посочи бъдещето, когато ще заеме мястото на Върховен Съдия на небето и на земята. Тогава ще седне на престола на Своя Отец и този, когото обвини, никога няма да намери вече оправдание.

На слушателите Си Исус посочи този ден, когато ще дойде заобиколен не от присмиващи Му се негодници, а със сила и голяма слава. Тогава Той ще бъде придружаван от легион ангели и ще произнесе присъда над враговете Си, сред които ще бъде и тълпата Негови обвинители.

Щом Исус произнесе тези думи, заявявайки, че е Божи Син и Съдия на света, първосвещеникът си раздра дрехата в знак на негодувание и протягайки ръка към небето, каза: "Той богохулства! Каква нужда имаме вече от свидетели? Ето сега чухме богохулството. Вие какво мислите? А те в отговор рекоха: Изложи се на смъртно наказание" (Мат. 26:65-66).

Да съдят някое нощно време бе в противоречие с юдейския закон. Макар че осъждането бе вече решено, формалностите трябваше да се извършат през деня.

Исус бе преместен в помещението на войниците, където те започнаха да издевателстват над Него и да Му се присмиват.

Сутринта отново Го доведоха пред съда и издадоха окончателната Му присъда. Сатанинска ярост обхвана тогава началници и народ. Ревът на гласовете им наподобяваше рев на диви зверове. Те се хвърлиха срещу Исус, крещейки: "Той заслужава смърт! Убийте Го!" Ако не бяха войниците, тълпата би Го разкъсала на парчета, но римските стражи се намесиха и със силата на оръжието възпряха тълпата от насилия.

Свещеници, началници и обвинители заедно се гавриха със Спасителя. Те покриха лицето Му с парче стара дреха и удряйки Го, питаха: "Познай ни, Христе, кой Те удари" (Мат. 26:68).

Когато махнаха дрипата, метната отгоре Му, един от гавреците се Го заплю в лицето.

Божии ангели отбелязваха точно всеки оскърбителен поглед, дума и постъпка срещу възлюбения им Повелител. Ще дойде ден, когато тези ниско паднали хора, които се подиграваха и заплюваха спокойното, бледо лице на Христос, ще Го видят пак, но в блясък, който надминава светлината на слънцето.

ЮДА

Юдейските началници много искаха да поставят Исус под своя власт, но страхът от възмущение ги възпираше да направят това явно. Ето защо те търсеха някой, който тайно да им предаде Учителя и намериха Юда - един от дванадесетте ученици бе човекът, който се съгласи на това подло дело.

Юда винаги бе обичал парите, но по-рано не бе толкова нечестив, та да извърши такова престъпление. Той подхранваше в себе си зъл дух на користолюбие, докато този дух стана главен двигател в живота му и най-после го доведе до решението да продаде своя Учител за тридесет сребърника, каквато бе цената на един роб (Изход 21:32). В Гетсимания той предаде с целувка Учителя си.

Стъпка по стъпка Юда следваше Спасителя от Гетсиманската градина до съда пред юдейските началници. Той не допускаше, че Исус ще се остави да Го убият, каквото бе намерението на юдеите.

С всяка изминала минута Юда очакваше Неговото освобождаване и защита от божествена сила, както ставаше и преди това. Но часовете минаваха и Исус покорно се подчиняваше на всички оскърбления, които Му бяха нанасяни. Тогава ужас обзе предателя: вече нямаше съмнение, че той всъщност е предал Учителя си на смърт!

Когато наближи краят на съда, Юда вече не можеше да понася угризенията на нечистата си съвест. В съдебната зала отведнъж се раздаде хриплив глас, който изпълни с ужас сърцата на присъстващите: "Той е невинен. Пощади Го, Каяфе! Той не е направил нищо, заслужаващо смърт!" Съдиите видяха високата фигура на Юда, който се мъчеше да си пробие път през тълпата. Лицето му бе бледо и печално, едри капки пот обливаха челото му. Като отиде бързо до съдиите, той хвърли пред първосвещеника сребърниците, за които бе продал своя Учител. Хванал края на одеждата на Каяфа, Юда го молеше да освободи Исус, повтаряйки, че Той е невинен. Каяфа го отблъсна сърдито и каза: "Нам що ни е? Ти гледай" (Матей 27:4).

Тогава Юда падна в нозете на Исус. Признавайки Го за Божи Син, той Го помоли да се освободи от враговете Си.

Спасителят знаеше, че всъщност Юда не се разкайва за това, което бе сторил, а недостойният ученик се страхуваше от наказанието за своето ужасно престъпление. За самото предаване на непорочния Божи Син той не скърбеше.

Христос не произнесе и дума на укор. Като погледна Юда, Той каза: "За този час аз дойдох на света."

Шепот на учудване се разнесе сред тълпата. С недоумение присъстващите наблюдаваха кротостта на Христос към предателя Му. Юда разбра, че молбите му са напразни и бързо напусна залата с вика: "Много е късно! Много е късно!"

Той чувстваше, че не ще издържи да види как разпъват Исус и отчаян отиде и се обеси. По-късно същия ден, когато нечестивата тълпа водеше Спасителя от съдебния двор на Пилат към Голгота за разпятието, виковете и смехът сред тълпата внезапно секнаха - минавайки край една поляна, видяха под едно сухо дърво тялото на Юда.

Това бе отвратително зрелище - вълкето не бе издържало тежкото тяло и се бе скъсало. При падането тялото се бе пръснало и кучетата го ближеха...

Тленните му останки бяха събрани веднага. Но присмехът на тълпата отслабна и преbledнелите лица на мнозина свидетелстваха за ужасните мисли, с които се бореха. Възмездието сякаш бе сполетяло този, който бе виновен за кръвта на Исус.

ПРЕД ПИЛАТ

След като съдиите от Синедриона осъдиха Христос, веднага Го поведоха към римския управител Пилат, за потвърждаване на присъдата и привеждането ѝ в изпълнение.

Юдейските свещеници и началници не можеха да влязат в съдебния двор на Пилат, защото според обредния закон на своя народа, те биха се осквернили с това и не биха могли да вземат участие в празнуването на Пасхата.

В слепотата си те не можаха да разберат, че Исус е истинската Пасха и че след отричането си от Него, за тях великият празник нямаше вече никакво значение.

Като погледна Исус, Пилат веднага разбра, че пред него стои човек с благороден лик и достолепна осанка. Никаква следа на престъпност не се виждаше по лицето Му. Пилат се обърна към свещениците и ги попита: "В какво обвинявате Тоя човек?" (Йоан 18:29)

Обвинителите не желяеха да дадат подробен отговор на този въпрос, а и не бяха подготвени за това. Те знаеха, че нямат истински доказателства, въз основа на които римският управител може да Го осъди. Затова свещениците си послужиха с лъжливи свидетели. Те отправиха следното обвинение: "Намерихме този, че развъртава народа ни, забранява да се дава данък на Кесаря, и казва за Себе Си, че е Христос Цар" (Лука 23:2).

Това бе лъжа. Христос ясно потвърди, че е правилно да се дава данък на царя. Когато законниците, изпитвайки Го, Му зададоха такъв въпрос, Той им каза: "Отдавайте Кесаревите на Кесаря, а Божиите на Бога" (Матей 22:21).

Пилат не би могъл да бъде заблуден от показанията на тези лъжесвидетели. Той се обърна към Спасителя и попита: "Ти юдейският Цар ли си? А Исус му рече: Ти казваш" (Матей 27:11).

Дочули Неговия отговор, Каяфа и придружаващите Го обърнаха внимание на Пилат, че Исус признава престъплението, в което Го

обвиняват. С неудържими викове те поискаха смъртна присъда за Него.

Тъй като Христос не възразяваше на обвинителите Си, Пилат Му каза: "Нищо ли не отговаряш? Виж за колко неща те обвиняват! Но Исус нищо вече не отговори, така щото Пилат се чудеше" (Марко 15:4-5).

Пилат се смути. Той не виждаше доказателства за вината на Исус и не изпитваше доверие към обвинителите Му. Благородният вид и спокойното държание на Спасителя бяха в пълна противоположност с възбудата и яростта на Неговите врагове. Това направи силно впечатление на Пилат и той бе напълно уверен в невинността на Христос. С надеждата да чуе от Него истината, той Го отведе настрана и попита: "Ти юдейски Цар ли си?" Христос не отговори пряко на този въпрос, а попита: "От себе си ли казваш това, или други са ти говорили за Мене?" (Йоан 18:33-34) Божият Дух се бореше с Пилат. Въпросът на Исус бе зададен с намерение да го накара да изпита своето собствено сърце и той разбра неговото значение. Сърцето му бе открито пред Спасителя и той чувстваше душевен смут. Но гордост се надигна в него и отговори: "Че аз юдеин ли съм? Твоят народ и главните свещеници Те предадоха на мене. Какво си сторил?" (Йоан 18:35)

Пилат пропусна благоприятния час за своето спасение. Но Исус искаше да му помогне да разбере, че Той не е дошъл да стане земен цар, като каза: "Моето царство не е от този свят; ако беше царството Ми от този свят, служителите Ми щяха да се борят да не бъда предаден на юдеите. А сега царството Ми не е оттук. Пилат попита: Тогава, Ти цар ли си? Исус отговори: Ти право казваш, защото Аз съм цар. Аз затова се родих и затова дойдох на света, да свидетелствам за истината. Всеки, който е от истината, слуша Моя глас" (Йоан 18:36-37).

Пилат искаше да узнае що е истина. Умът му бе смутен. Той жадно поглъщаше всяка дума на Спасителя и сърцето му гореше от желание да узнае какво е в действителност истината и как да я приеме. Той запита Исус: "Що е истина?"

Но не можа да чуе отговора. Шумът на тълпата, която се намираще вън от съдебния двор, прерасна в истински рев. Свещениците искаха незабавни действия от страна на управителя и Пилат трябваше да се върне към длъжността си на съдия. Като излезе при юдеите, той им рече: "Аз не намирам никаква вина в Него" (Йоан 18:38).

Тези думи, излезли от устата на съдията езичник, се явяваха упрек срещу низостта и лъжата на Израилевите началници, които обвиняваха Исус. Думите на Пилат разочароваха свещениците и старейшините и те изпаднаха в безгранична ярост. Дълго бяха кроили замислите си и очакваха този случай. Като видяха, че има възможност Христос да бъде освободен, бяха готови да Го разкъсат на парчета.

Изгубвайки разсъдък и самообладание, те дадоха свобода на злите си чувства и от устата им се сипеха проклетия. Държаха се не като хора, а като същински демони. С висок глас укоряваха Пилат и го заплашваха, че ще се оплачат от него на римския

император. Те го обвиняваха в нежелание да осъди Исус, Който, както твърдяха, въстава срещу царя. Отново се развикаха: "Той вълнува хората, понеже поучава по цяла Юдея, като е почнал от Галилея и е следвал даже до тук" (Лука 23:5).

До този момент Пилат и не мислеше да осъди Исус, тъй като бе уверен в Неговата невинност. Когато чу, че е от Галилея, той реши да Го изпрати при Ирод, управителя на тази област, който по същото време бе в Ерусалим. Така Пилат мислеше да смене отговорността от себе си и да я прехвърли на Ирод.

Безсънната нощ и гладът изтощиха Исус. Той страдаше и от изтезанията, на които бе подложен. Пилат Го предаде отново на войниците и те Го отведоха, сподирени от подигравките и оскърбленията на тълпата.

ПРЕД ИРОД

Ирод не бе срещал никога Исус, но имаше желание да Го види и да стане свидетел на някое от чудесата Му. Когато доведоха Спасителя, придружаващата Го тълпа се вълнуваше и стесняваше обръча около Него. Едни викаха едно, други - друго. Ирод заповяда да млъкнат, за да разпита арестувания.

Той гледаше с любопитство и съжаление бледото лице на Спасителя и забеляза на челото Му следи от дълбока мъдрост и чистота. Подобно на Пилат и той бе убеден, че само от злоба и завист юдеите обвиняваха Исус.

Ирод поиска от Него да извърши някое от Своите удивителни чудеса. Той обеща на Спасителя да Го освободи, ако изпълни волята му. По негова заповед доведоха един сакат човек и той пожела от Исус да го изцели. Но Спасителят стоеше пред тях, сякаш нито виждаше, нито чуваше нещо. Човешкият Син, взел природата на човека, трябваше да постъпи така, както постъпва човек в подобна ситуация. Той не направи чудо, за да удовлетвори любопитството или пък да избави Себе Си от страданията и униженията, които трябва да понесе човек, изпаднал в подобни обстоятелства.

Обвинителите на Исус се уплашиха, когато чуха, че Ирод иска чудеса от Него. Повече от всичко те се ужасяваха от проявяването на Божествената Му сила. Това би разрушило всичките им намерения, а можеше да им струва и живота. Затова те закрещяха, че Исус върши чудесата Си със силата на княза на демоните Веелзевул.

Няколко години преди това, Ирод бе слушал учението на Йоан Кръстител и то му бе направило силно впечатление. При все това той не изостави невъздържаността и греховния си живот. Сърцето му все повече се ожесточаваше, докато на едно пиянско тържество, за да угоди на нечестивата Иродиада, заповяда да отсека главата на Кръстителя.

Това доведе Ирод до още по-голямо закоравяване на сърцето. Той не можеше да понесе Исусовото мълчание. Лицето му потъмня от гняв и започна да заплашва Спасителя, Който продължаваше да стои неподвижен и мълчалив.

Христос дойде на света, за да изцелява съкрушените по сърце. Ако можеше със словото Си да изцели раните на разкайващите се от грехове сърца, Той не би мълчал. Но в Него нямаше думи за такива, които потъпкват истината.

Спасителят би могъл да каже на Ирод думи, които да пронижат ушите на ожесточения цар. Той би могъл да го порази със страх и трепет, като изложи пред Него цялото нечестие на живота му и ужаса от идващата участ. Но в случая Христовото мълчание бе най-силното изобличение.

Окото, което всякога бе отворено за човешката мъка, сега остана безучастно към повеленията на Ирод. Ухото, което бе чувствително към молбата и на най-последния грешник, стоеше глухо за думите на гордия цар, който не чувстваше нужда от Спасителя.

В гнева си Ирод се обърна към тълпата и обяви Исус за измамник. Но Христовите обвинители знаеха, че Той не е такъв. Лично те бяха видели много Негови чудеса и не можеха да повярват на думите му.

След това царят започна срамно да оскърбява и да се надсмива над Божия Син. "Но Ирод с войниците си, презирайки Го, след като Му се поруга; облече Го във великолепни дрехи, и Го прати обратно на Пилата" (Лука 23:11).

Исусовото безропотно понасяне на униженията и оскърбленията наведе Ирод на предположението, че пред него стои необикновен човек. Той се смути при мисълта, че задържаният може да е Божествено същество, слязло на земята и не се осмели да потвърди осъждането Му, а за да се освободи от ужасната отговорност, изпрати Спасителя обратно при Пилат.

ПИЛАТ ОСЪЖДА ИСУС

Когато юдеите се завърнаха от Ирод, водейки със себе си Спасителя, Пилат твърде недоволен ги запита какво искат. Той им напомни, че е разпитал вече Исус и не е намерил никаква вина в Него. Недвусмислено им заяви, че нито едно от обвиненията, с които са дошли при него, не може да бъде доказано. Ирод, който като тях бе юдеин, също не бе намерил никаква вина, която да заслужава смърт. Но за да ги успокои, им каза: "И тъй, като Го накажа, ще Го пусна" (Лука 23:16).

Така Пилат прояви слабостта на характера си. Той сам бе признал, че Исус е невинен. За какво тогава ще Го наказва? Пилат допусна компромис. Юдеите не пропуснаха това и заплашиха римския управител, настоявайки да изпълни искането им, което най-накрая постигнаха - произнасянето на смъртна присъда.

Тълпата все по-гръмко крещеше, че пленникът заслужава смърт. Докато Пилат се бавеше, колебаейки се как да постъпи, му донесоха писмо от неговата жена със следното съдържание: "Не струвай нищо на Тоя праведник, защото днес много пострадах насъне поради Него" (Матей 27:19).

Когато прочете писмото, Пилат пребледня, но тълпата стана още по-настойчива, виждайки нерешителността му. Римският

управител разбра, че трябва да предприеме нещо. На празника Пасха имаше обичай да бъде пускан по един затворник, когото пожелае народът. Преди известно време римските войници бяха уловили прочутия в онези дни разбойник на име Варава. Той бе пропаднал човек и злодей. Затова, като се обърна към тълпата, Пилат каза много сериозно: "Кого искате да ви пусна: Варава ли или Исуса, наречен Христос?" (Матей 27:17) Отговорът бе: "Махни Този и пусни ни Варава" (Лука 23:18). Учуденият и разочарован Пилат не можеше да произнесе нито дума. Като не постъпи според убеждението си, а се обърна към тълпата, за да му нареди какво да прави, той изгуби авторитета и властта си над нея. Станал инструмент в нейните ръце, тя го управляваше според волята си. Пилат попита: "Тогава какво да правя с Исуса, наречен Христос? Те всички казват: Да бъде разпнат. А той каза: Че какво зло е сторил? А те още повече закрепяха, казвайки: Да бъде разпнат!" (Мат 23:22-23)

Пилат пребледня като чу вика: "Да бъде разпнат!" Той не мислеше, че ще се стигне дотам. Няколко пъти повтори, че не намира никаква вина в Исус, но тълпата решително искаше да го предаде на най-ужасната смърт. Отново им постави въпроса: "Че какво зло е сторил?" В отговор се разнесе най-ужасния вик: "Разпни Го! Разпни Го!" (Лука 23:21)

За да предизвика съжаление у тълпата, Пилат се реши на последен опит. Исус бе изведен пред нея, омаломощен, изтощен и покрит с рани. Бичуваха Го пред очите на обвинителите му. "И войниците сплетоха венец от тръни, наложиха го на главата Му и като Му облякоха морава дреха, приближиха се при Него и казваха: Здравей, царю юдейски! и удряха Му плесници" (Йоан 19:2-3). Те го заплюваха, а от време на време някоя нечестива ръка грабваше тръстиката, поставена в ръката на Исус и удряше венеца на челото Му, така че бодлите от тръните се забиваха в слепоочията, а бликналата кръв се стичаше по лицето и брадата Му.

Сатана ръководеше жестоката тълпа в гаврата ѝ със Спасителя. Неговата цел бе да Го провокира, ако е възможно, да отвърне със същото или да Го принуди да извърши чудо, за да се освободи и по този начин да осуети Спасителния план. Само едно петно върху Неговия човешки живот, само един неуспех на човешкото Му естество в страшния изпит и Божият Агнец би се превърнал в една несвършена жертва, а изкуплението на човека би се провалило. Но Този, Който заповядваше на небесното войнство и бе в състояние да извика на помощ легиони святи ангели, Този, Който можеше да порази мъчителите Си и да накара тълпата да се ужаси, ако само за момент проблеснеше Неговото божествено величие, Този, Който е пълен с достойнство, се предаде със свършено спокойствие на най-грубите оскърбления и безчинства.

Както с постъпките си мъчителите Му унизиха самите себе си и добиха сатанински облик, така смиреното търпение на Исус Го възвиши над човешкото естество и доказа, че Той е Син Божи.

Пилат бе дълбоко трогнат от безропотното търпение на Спасителя. Той изпрати войници да докарат Варава в съдебната зала и представи пред тълпата двамата затворници. Като посочи Спасителя той произнесе думите: "Ето, извеждам ви Го вълн, за да познаете, че не намирам никаква вина в Него ... Ето човекът!" (Йоан 19:4,5) Така стоеше Божият Син, облечен в багреница, с трънен венец и с разголено до пояса тяло. По гърба Му се виждаха дълги рани от ударите с бич, от които струеше кръв. Лицето Му също бе обагрено с кръв и върху него личаха следи от страдание и изтощение, но Той бе прекрасен повече от всякога. Всяка Негова черта изразяваше нежност, самоотверженост и дълбоко съжаление към жестоките Му мъчители.

Пълна противоположност бе затворникът, който стоеше до Него. Всяка черта от лицето на Варава издаваше истински загрубял злодей.

Някои хора почувстваха състрадание към Исус. Даже свещениците и началниците се убедиха, че Той е точно Този, за Когото се представяше. Но те не искаха да се поддадат на доброто чувство. Като подбудиха тълпата към бясна ярост, началници, свещеници и народ пак започнаха да викат: "Разпни Го, разпни Го!"

Най-сетне, излязъл вълн от себе си поради тази безрасъдна, отмъстителна и жестока тълпа, Пилат произнесе: "Вземете Го вие и разпнете Го, защото аз не намирам вина в Него" (Йоан 19:6). С все сила Пилат се стремеше да освободи Исус, но юдеите крещяха: "Ако пуснеш Тогова, не си Кесарев приятел; всеки, който прави себе си цар, е противник на Кесаря" (Йоан 19:12). Това засегна слабото място на Пилат. Той вече бе заподозрян от римското правителство и донесение с подобен характер би било гибелно за него. "И тъй Пилат като видя, че никак не помага, а напротив, че се повдига размирие, взе вода, оми си ръцете пред народа, и каза: Аз съм невинен за кръвта на Тоя праведник; вие гледайте" (Матей 27:24). Напразно мислеше Пилат да снее по този начин от себе си вината за осъждането на Исус. Ако бе действал решително и твърдо още от самото начало, постъпвайки по указанията на собствената си съвест, волята му не би се покорила на тълпата и тя не би се осмелила да му диктува. Неговото колебание и нерешителност докараха гибелта му. Той видя, че няма да може да спаси Исус от смърт и същевременно да запази мястото си на управител. Ето защо предпочете да пожертва невинния живот, за да запази властта си. Като отстъпи пред исканията на тълпата, той пак заповяда да бичуват Исус и после Го предаде на разпятие.

Уви! Въпреки всички предпазни мерки, по-късно с Пилат се случи точно това, от което се страхуваше. Впоследствие почестите му бяха отнети и той бе лишен от високия си пост. Измъчван от угризенията на съвестта си и от наранената си гордост, скоро след разпятието на Спасителя той завърши живота си. По същия начин всички, които правят компромиси с греха, ще спечелят само скръб и гибел. "Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт" (Притчи 14:12).

Когато Пилат заяви, че е невинен за кръвта на Христос, Каяфа отговори предизвикателно: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни" (Матей 27:25). Тези страшни думи бяха повторени от свещениците и управниците, а после и от народа. Те сами си навлякоха ужасната присъда, и оставиха на потомците си страшно наследство. Присъдата се изпълни буквално по най-ужасен начин при разрушаването на Ерусалим, четиридесет години по-късно. Тя тегне над разпръснатия, презиран и угнетен юдейски народ до ден днешен. Присъдата, която те сами произнесоха над себе си, ще се изпълни с още по-голяма точност, когато настане последният ден на разплатата. Тогава положението ще се измени и "Тоя Исус" ще дойде "в пламенен огън да даде възмездие на ония, които не познават Бога" (2 Сол. 1:8). Тогава те ще извикат към скалите и планините: "Паднете върху нас и скрийте ни от лицето на седящия на престола и от гнева на Агнето; защото е дошъл великият ден на Неговия гняв; и кой може да устои?" (Откр. 6:16-17)

ГОЛГОТА

Под виковете и присмеха на тълпата Христос бе поведен набързо към Голгота. Когато минаваше през двора на Пилат, тежкия кръст, приготвен за Варава, бе положен на Неговия наранен и облян в кръв гръб. Също така бяха сложени кръстовете и на разбойниците, осъдени да умрат с Исус.

Кръстът бе много тежък за изнурения от страдание и скръб Спасител. След като повървя малко, Той падна под тежестта му, изгубвайки съзнание. Когато дойде на Себе Си, отново положиха кръстта на плещите Му. Той направи няколко крачки и отново се строполи като мъртъв. Мъчителите Му разбраха, че Той няма да може да стигне далеч с тази тежест и за известно време изпаднаха в недоумение на кого да възложат този унизителен товар. Изведнъж срещу тях се появи Симон Киринееца и те го накараха да носи кръстта до Голгота. Синовете на Симон бяха Христови ученици, но самият той още не бе приел Исус. По-късно бе благодарен за привилегията да носи кръстта на Спасителя. Тежкия кръст, който го заставиха да вземе, послужи за обръщането му. Събитията на Голгота и думите, произнесени от Исус, го подбудиха да Го приеме като Божи Син.

Когато пристигнаха на мястото на разпятието, завързаха осъдените към дървените кръстове. Двамата разбойници се бореха с тези, които ги разпъваха. Спасителят, обаче, не се съпротивляваше.

Майка Му също Го придружаваше в ужасното шествие към Голгота. Когато падна изнемогващ под тежестта на кръста, тя пожела да Му помогне, но не я допуснаха. На всяка крачка, през това мъчително шествие, тя очакваше да се прояви дадената Му от Бога сила и да се освободи от ръцете на тази разбойническа тълпа. И сега, когато настъпи последният момент и разбойниците бяха вече привързани към кръстовете си, тя преживяваше ужасно недоумение. Нима Този, Който е давал живот на умиращите, ще се

отдаде на разпятие? Нима Божият Син ще приеме тази жестока смърт? Нима тя се е мамила във вярата си, че Той е Месия?

Мария видя ръцете на Исус, простряни на кръста - тези ръце, които са се протягали винаги, само за да благославят страдащите. Донесоха чук и гвоздеи и когато ги забиваха в тялото Му, тя припадна и бе отнесена на ръце, за да не гледа повече тази тежка картина.

Спасителят не роптаеше, не се оплакваше. Лицето Му продължаваше да бъде бледо и сериозно. Едри капки пот се появиха по челото Му. Учениците Му побягнаха от тази страшна сцена. "Сам изтърпях лина и от племената не бе с Мене ни един човек" (Исая 63:3).

В това време, докато войниците вършеха работата си, мислите на Исус се пренесоха от собствените Му страдания към ужасната отплата, която ще постигне Неговите гонители. Той ги съжали, поради незнанието им и се помоли за тях: "Отче, прости им, защото не знаят какво правят" (Лука 23:34).

Христос толкова много желаше да получи правото да стане ходатай за хората пред Отец! Неговата молитва за враговете Му обхващаше целия свят. Тя включваше в себе си всеки грешник, който е живял или ще живее от началото на света и до края на времето.

Когато съгрешаваме, Христос бива разпъван отново от нас. Той простира прободените Си ръце пред Отец и казва: "Прости им, защото не знаят какво правят!"

Щом приковаха Христос, войниците повдигнаха кръста и със сила го вмъкнаха в ямата, приготвена за целта. Това причини силни болки на Божия Син. Пилат направи надпис на латински, гръцки и еврейски език и го закова над главата на Исус, та всеки да може да го види. Написано бе: "Исус Назарянин, юдейският цар". Юдеите искаха да променят този надпис. Първосвещеникът каза: "Недей писа: юдейски цар, но - самозваният юдейски цар" (Йоан 19:19,21).

Обаче Пилат и без това недоволен от себе си за проявената слабост, вече твърде много презиращ тези завистливи и нечестни началници, отговори: "Каквото писах, писах" (Йоан 19:22).

Войниците си разделиха дрехите на Исус. Една от тях бе изцяло изтъкана и възникна спор за нея. Най-после решиха да хвърлят жребие. Божият пророк бе предрекъл, че ще стане така: "Защото кучета Ме обиколиха; тълпа от злодейци Ме окръжи; прободоха ръцете Ми и нозете Ми. Мога да преброя всичките Си кости, хората се взират в Мене и Ме гледат. Разделиха си дрехите Ми, и за облеклото Ми хвърлиха жребие" (Пс. 22:16-18).

Когато издигнаха Исус на кръста, настана ужасна сцена. Свещеници, началници и книжници се присъединиха към тълпата, за да се присмиват над умиращия Божи Син. Те казваха: "Ако си Юдейският цар, избави Себе Си" (Лука 23:37). "Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Той е Израилевият цар! Нека слезе сега от кръста, и ще повярваме в Него. Упова на Бога, нека Го избави сега, ако Му е угоден; понеже каза Божий Син съм" (Матей 27:42-43). "И минаващите оттам Го хулеха, като

клатеха глави и казваха: Уха! Ти, Който разоряваш храма, и за три дни пак го съграждаш, спаси Себе Си и слез от кръста" (Марко 15:29-30).

Христос би могъл да слезе от кръста. Но ако Той бе направил това, ние никога не бихме могли да получим спасение. Заради нас Божият Син вкуси смъртта. "Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме" (Исая 53:5).

СМЪРТТА НА ХРИСТОС

В това време, когато Христос предаваше драгоценния Си живот, сърцето Му се разкъсваше от душевно страдание и Той бе съкрушен от скръб. Но това не бе страх от физическото страдание и смъртта, а даещата Го тежест на греха на целия свят и чувството, че е загубил любовта на Отец. Ето кое сломи сърцето на Спасителя и Го накара да издъхне по-бързо.

Христос изпита това, което ще изпитат грешниците, когато дойде времето да усетят цялата тежест на вината си и да разберат, че завинаги са изключени от радостите и небесния свят.

Ангелите се взираха с недоумение в агонията, която изживяваше Божият Син. Неговото вътрешно страдание бе толкова голямо, че надвишаваше болките, причинени от разпятието. Самата природа Му съчувстваше. Слънцето, което светеше ясно до пладне, внезапно се покри с мрак. Около кръста настъпи тъмнина, подобна на тази през нощта. Този свръхестествен мрак трая цели три часа. Неописуем страх обхвана тълпата. Проклятията и ругатните спряха. Мъже, жени и деца паднаха на земята, поразени от ужас.

Понякога през мрака проблясваше светкавица и осветяваше кръста и разпнатия Спасител. Всички мислеха, че вече е настъпил часът на отмъщението.

На деветия час тъмнината се вдигна от земята, но все още заобикаляше Исус като плащеница. Изглеждаше, че светкавиците се устремяват към Него, висящия на кръста. Тогава Той извика с глас на отчаяние: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?" (Матей 27:46)

В това време мракът обхвана Ерусалим и юдейските долини. Когато погледите на всички се устремиха по посока на този злополучен град, всички забелязаха грозните мълнии на Божия гняв, отправени над него.

Отведнъж тъмнината, която обвиваше кръста, се вдигна. С ясен, звучен, като от тръба глас, който сякаш се разнасяше по цялата Вселена, Исус извика: "Свърши се!" (Йоан 19:30) "Отче, в Твоите ръце предавам живота Си" (Лука 23:46). Светлина освети кръста. Лицето на Спасителя сияеше от слава, подобна на слънчевата. Тогава Той наклони глава на гърдите Си и издъхна.

Тълпата като парализирана, сдържаша диханието си, не можеше да откъсне погледа от Христос. Отново тъмнина обгърна

земята и се чу глух тътнеж, подобен на силния трясък на гърма. След тях последва и силно земетресение.

Хората бяха потресени и паднаха на земята. Настъпи страшен смут и ужас. В околните планини скалите се откъртваха, падаха с грохот и се търкаляха в долините. Гробовете се разтвориха и много мъртви тела бяха изхвърлени. Изглеждаше, като че ли природата се разпада на атоми. Свещеници, началници, войници и народ лежаха проснати на земята.

В момента на Христовата смърт някои от свещениците служеха в Ерусалимския храм. Те усетиха земетресението и в същия момент завесата на храма, която разделяше Светая от Светая светих, се раздра от горе до долу от безкръвната ръка, която някога бе написала и думи на присъда по стената на Валтасаровия дворец. Светая светих на земното светилище не бе вече свята. Повече никога Божието присъствие нямаше да осени очистилицето на ковчеза. Никога повече Божието одобрение или Неговото негодование нямаше да се прояви със светлина или тъмнина върху скъпоценните камъни по нагръдника на свещеника. Със смъртта на Христос на Голгота се откри новият и жив път, както за езичници, така и за юдеи.

Ангелите тържествуваха, когато Спасителят каза: "Свърши се!" Великият план на спасението бе изпълнен! Чрез живот на послушание Адамовите синове могат най-после да достигнат Божието присъствие.

ГРОБА НА ЙОСИФ

Измяна към римското правителство - ето престъплението, поради което Исус бе предаден на смърт. Такива престъпници пазеха в особено приготвено за тях място. Йоан се терзаеше при мисълта, че Исусовото тяло ще бъде снето от безсърдечните войници и погребано без подобаващи почести. Но той не можеше да предотврати това, защото нямаше никакво влияние в двора на Пилат.

В това тежко време Никодим и Йосиф от Ариматея дойдоха в помощ на учениците. Двамата бяха богати и влиятелни членове на Синедриона и бяха познати с Пилат. Те решиха Христос да бъде погребан достойно. Йосиф отиде смело при Пилат и поиска да му даде тялото на Спасителя. Пилат, като се убеди, че Той наистина е мъртъв, изпълни молбата му. Според обичая на онова време, мъртвият се обвиваше с платно, помазваха го със скъпоценни масла и го посипваха с благоуханни треви. Никодим принесе ценен дар за Исусовото тяло - около сто литра смес от смирна и алой.

И на най-уважаваното лице в Ерусалим не биха могли да се окажат по-големи почести след смъртта му. Смирнените последователи на Исус бяха учудени, виждайки такъв интерес от страна на богатите началници към погребението на Учителя им.

Съкрушени от скръб поради смъртта на Христос, учениците забравиха, че Той им бе казал какво трябва да стане. Те нямаха вече никаква надежда. Докато Исус бе жив, нито Йосиф, нито Никодим, Го бяха приели открито. Те слушаха учението Му и

наблюдаваха стъпка по стъпка Неговата служба. Учениците бяха забравили думите на Спасителя, предсказващи собствената Му смърт, но Йосиф и Никодим помнеха добре тези думи. Събитията, свързани със смъртта на Исус, които докараха учениците до такова отчаяние и разклатиха вярата им, послужиха на тези началници за доказателство, че Той е истинският Месия и направиха от тях силновярващи хора.

Помощта на тези богати и уважавани личности бе много нужна. Те можеха да направят за умрелия Учител това, което бе невъзможно за бедните ученици. С нежност и благоговение те сами снеха Исусовото тяло от кръста, проливайки сълзи от състрадание, като Го гледаха наранен и измъчен.

Йосиф имаше нов гроб, изсечен в скала. Той го бе приготвил за себе си. Сега, обаче, го определи за Исус. Тялото, заедно с благоуханията, принесени от Никодим, бе обвито в ленена плащеница и после занесено в гроба.

Юдейските началници, макар че успяха да предадат Христос на смърт, пак не бяха спокойни. Те много добре знаеха Неговата могъща сила. Някои от тях бяха около гроба на Лазар и видяха възкресението му. Сега трепереха при мисълта, че и Сам Христос може да възкръсне от мъртвите и пак да се яви пред тях.

Началниците слушаха как Учителят говореше на народа, че има власт да даде живота Си, а има власт и пак да го приеме. Помнеха думите Му: "Разрушете този храм и за три дни ще го въздигна" (Йоан 2:19). Те знаеха, че Той говори за храма на Своето тяло.

Юда им каза, че при последното Си отиване в Ерусалим, Исус бе предупредил учениците Си: "Ето, възлизаме за Ерусалим, и Човешкият Син ще бъде предаден на главните свещеници и книжници; и те ще Го осъдят на смърт; и ще Го предадат на езичниците, за да Му се поругаят, да Го бият и Го разпнат; и на третия ден ще бъде възкресен" (Матей 20:18-19).

Сега те си припомниха много неща от онова, което Той им бе казвал, относно Своето възкресение от мъртвите. Те не можеха да забравят тези думи, макар че желаеха да ги забравят. Подобно на своя баща, дявола, вярваха и трепереха. Всичко им доказваше, че Исус е Божият Син. Те изпаднаха в безсъние и сега, когато бе мъртъв се измъчваха повече, отколкото когато бе жив.

Те желаеха да направят всичко възможно, за да Го задържат в гроба и затова поискаха от Пилат да го запечата и да го пази със стража до третия ден. По молба на свещениците управителят разреши да се постави стража, като каза: "Вземете стража; идете, вардете Го, както знаете" (Матей 27:65).

Юдеите отидоха, поставиха стража на гроба и го запечатаха.

"ТОЙ ВЪЗКРЪСНА"

С голяма бдителност пазеха гроба на Спасителя и при входа му преваляха голям камък. На този камък бе поставен римският печат, така че да не може да се отвали камъкът, без да се счупи печатът. Около гроба стоеше стражата от римски войници. Те

трябваше зорко да пазят Исусовото тяло. Част от тях постоянно стояха пред входа на гроба, а другата част си почиваха в това време, като лежаха на земята, близо до него.

Около гроба имаше и друга охрана – могъщи небесни ангели. Всеки от тях бе достатъчно силен, за да поразии цяла армия римски войници.

Нощта, преди първия ден от седмицата, бавно преминаваше и настъпваше най-тъмният ѝ час, който е малко преди самото зазоряване на новия ден. Един от могъщите ангели бе изпратен от небето. Лицето му бе като светкавица, а дрехите му – бели като сняг. Пред него изчезна тъмнината и цялото небе се освети от блясъка му.

Заспалите войници се събудиха и скочиха на крака. С ужас и учудване те гледаха откритото небе и светлото същество, което се приближаваше към тях.

Земята протрепера и се разтърси при приближаването на могъщия ангел. Той бе изпратен с радостна поръчка. Бързината и силата на движението му разтърсиха земята, подобно на силно земетресение. Войниците, началниците им и стотникът, паднаха като мъртви.

Но още една стража имаше близо до гроба на Спасителя – и злите ангели бяха там. Когато Божият Син лежеше мъртъв, владетелят на смъртта, дяволът, желаше да има тялото Му като трофей. Сатанинските ангели пазеха, за да не им отнеме някой Исусовото тяло. Когато се приближи, обаче, могъщият ангел от Божия престол, те се разбягаха от страх. Ангелът отвали камъка от гроба, като че ли бе леко камъче и с глас, който разтърси земята, извика: "Исусе, Сине Божи, излез от гроба: Отец Ти Те вика!"

И ето Този, Който победи властта на смъртта, излезе навън. Над разтворения гроб Той произнесе: "Аз съм Възкресението и Животът". Ангелското войнство, покланящо се, падна пред Него и Го славеше с хвалебни песни.

Исус излезе от гроба като победител. Пред Него земята се тресеше, мълнии проблясваха, чуваха се тътнежи и гръмове. Земетресение отбеляза онзи час, в който Христос отдаде живота Си. Земетресение отбеляза и момента, когато Той го получи отново.

Сатана бе крайно разгневен, защото ангелите му се разбягаха при приближаването на небесния пратеник. Той се осмеляваше да се надява, че Христос няма да оживее и че спасителният план ще пропадне. Но като видя Спасителя да излиза тържествено от гроба, той разбра, че всичките му надежди са пропаднали. Сатана схвана, че царството му ще има край и че сам той ще бъде унищожен.

"ИДЕТЕ, КАЖЕТЕ НА УЧЕНИЦИТЕ МУ"

Лука дава следния доклад, като говори за жените, които бяха при разпъването на Исус: "И като се върнаха, приготвиха аромати и миро; и в събота си почиваха според заповедта" (Лука 23:56).

Спасителят бе погребан в петък, шестия ден от седмицата. Жените приготвиха благовония и миро, за да помажат Господа и ги запазиха, докато премине съботния ден. Даже работа, като помазване Исусовото тяло, те не искаха да извършват в събота. "А когато се мина съботата, Мария Магдалина, Мария Якововата майка, и Саломия купиха аромати за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дохождат на гроба много рано, когато изгря слънцето" (Марко 16:1-2).

Отивайки на гроба, те се учудиха, виждайки небето великолепно осветено и чувствайки люлеенето на земята под краката си. Побързаха и бяха още по-учудени, когато видяха, че камъкът бе отвален и че римската стража я нямаше.

Мария Магдалина отиде първа до гроба. Като видя, че камъкът е отвален, тя побърза да се върне и да каже това на учениците. Огато дойдоха и други жени, те забелязаха светлина над гроба, но вглеждайки се в него, видяха, че той е празен.

Докато жените бяха още там, изведнъж те забелязаха младеж с блестящи дрехи да стои вдясно. Това бе ангелът, който отвали камъка. Уплашени те се върнаха назад, за да избягат, но той им каза: "Вие не се бойте, защото зная, че търсите разпнатия Исус. Няма Го тук, защото възкръсна, както и рече: дойдете и вижте мястото, гдето е лежал Господ. Идете скоро, та кажете на учениците Му, че е възкръснал от мъртвите; и, ето, Той отива преди вас в Галилея; там ще Го видите" (Матей 28:5-7).

Когато жените погледнаха в гроба, те видяха и друг блестящ ангел, който им каза: "Защо търсите живия между мъртвите? Няма Го тука, но възкръсна; спомнете си какво ви говореше, когато беше още в Галилея, като казваше, че Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на грешни човечи, да бъде разпнат, и в третия ден да възкръсне" (Лука 24:5-7).

Ангелът обясни смъртта и възкресението на Исус Христос. Той им припомни думите, които Той им бе говорил, предсказвайки Своего разпятие и възкресение. Тези Христови думи станаха ясни сега и с нова надежда и бодрост жените побързаха да отидат и предадат радостната вест.

Мария не бе при тях, когато стана това. Сега тя отиде с Петър и Йоан, но когато после те се върнаха в града, тя остана при гроба. Не искаше да си отиде, докато не узнае какво е станало с тялото на нейния Господ. Докато стоеше така и плачеше, чу глас: "Жено, защо плачеш? Кого търсиш?" (Йоан 20:15)

Очите ѝ бяха замъглени от сълзите и тя не забеляза кой ѝ говори. Мислеше си, че това може да е градинарят и го попита: "Господине, ако ти си Го изнесъл, кажи ми где си Го положил и аз ще Го дигна" (Йоан 20:15). Тя си мислеше, ако са решили, че богатият гроб е твърде почтено място за тялото на нейния Господ, то тя сама ще Му намери място. Но ето, че до слуха ѝ достигна гласът на самия Христос: "Марийо!" Като изтри бързо сълзите си, тя видя пред себе си Спасителя. Забравяйки в радостта си, че Той е бил разпнат, тя простря ръце към Него с думите: "Равуни!" (Учителю!) Тогава Исус каза: "Не се допирай

до Мене, защото още не съм се възнесъл при Отца; но иди при братята Ми и кажи им: Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец, при Моя Бог и вашия Бог" (Йоан 20:16-17).

Исус не прие поклонение от хора, докато не се убеди, че жертвата Му е приета от Отец. Той се възнесе в небесните дворове и от устата на Самия Отец чу потвърждение, че жертвата Му за греховете на хората е приета и че чрез Неговата кръв всички могат да получат вечен живот.

На Княза на Живота бе дадена всяка власт на небето и на земята и Той се завърна при Своите последователи в греховния свят, за да им предаде от Своята власт и слава.

СВИДЕТЕЛИ

В деня на Христовото възнесение, късно след пладне, двама от учениците бяха на път за Емаус - малко градче, отстоящо на около дванадесет километра от Ерусалим. Те бяха в недоумение, що се отнася до развилите се събития, като особено ги смути съобщението на жените, които казаха, че са видели ангел, както и Исус след възкресението Му.

Сега те се връщаха по домовете си за размишление и молитва. Очакваха да получат светлина от Бога, за да им стане ясно това, което им изглеждаше толкова непонятно. По пътя към тях се присъедини един непознат, но те бяха толкова задълбочени в разговора си, че почти не забелязаха Неговото присъствие.

Тези силни мъже, привикнали на всякакви затруднения, бяха така потиснати от скръб, че вървяха и плачеха. Христос със сърдечно състрадание и любов забеляза тази скръб и поиска да ги утеши. Под вида на непознат Той започна да говори с тях. Обаче очите им се удържаха, така че да не Го познаят. Той им каза: "Какви са тия думи, които разменяте помежду си, като пътувате?" (Лука 24:17) Един от тях, на име Клеопа, Му каза в отговор: "Само ти ли си пришълец в Ерусалим и не знаеш станалото там тия дни?" (Лука 24:18) Исус ги попита: "Кое? Те Му отговориха: станалото с Исуса Назарянина, Който бе пророк, силен в дело и в слово пред Бога и пред всичките люде" (Лука 24:19). Тогава те разказаха за това, което бе станало, споменаха и за съобщението на жените, които са били рано сутринта на гроба.

Непознатият им каза: "О, несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко, което са говорили пророците! Не трябваше ли Христос да пострада така и да влезе в славата Си? И като почна от Мойсея и от всичките пророци, тълкуваше им писаното за Него във всичките писания" (Лука 24:25-27).

Учениците мълчаха в недоумение и възторг. Те не смееха да попитат непознатия кой е той. Жадно слушаха това, което говореше, като им разясняваше Христовата мисия на земята. Ако Христос би дал да Го познаят учениците още отначало, те биха били напълно задоволени. В пълнотата на радостта си не биха пожелали нищо повече. На тях, обаче, им бе необходимо да разберат, че работата на Спасителя на земята е била предсказана

в цялата обредна служба и пророчествата на Стария Завет, върху които трябваше да се основава вярата им.

Христос не извърши никакво чудо, за да ги убеди, а първото нещо, което направи, бе да им разясни Писанията, които говорят за Него. В Неговата смърт те виждаха разбити всичките си надежди. Исус им показа чрез пророчествата, че именно Неговата смърт би трябвало да бъде най-силното потвърждение за вярата им.

Така, поучавайки учениците, Спасителят показва важноста на Стария Завет, като свидетелство за Неговата мисия. Мнозина отхвърлят Стария Завет, казвайки, че той вече не е потребен. Не е такава, обаче, разбирането и наставлението на Христос. Той ценеше толкова високо книгите на Стария Завет, че веднъж каза: "Ако не слушат Мойсея и пророците, то и от мъртвите някой да възкръсне, пак няма да се убедят" (Лука 16:31).

Към залез слънце учениците наближиха дома си. Исус "се държеше, като че отива по-надалеч" (Лука 24:28). Но учениците даже и не помисляха да се разделят с Този, Който им даде толкова радост и надежда. Те Му казаха: "Остани с нас, защото е привечер, и денят вече е превалил. И Той влезе да остане с тях" (Лука 24:29).

Скромната вечеря скоро бе приготвена и Христос по обичая Си зае мястото в началото на масата. Длъжността на главата на семейството се състоеше в това да изпроси благословието на храната, затова и Христос възложи ръцете Си на хляба и го благослови. Тогава очите на учениците се отвориха ... Благославянето на хляба, звукът на познатия глас и раните от гвоздеите на ръцете - всичко доказваше, че Той е любимият им Учител. За минута те останаха като поразени. После скочиха, за да се хвърлят в краката Му и да Му се поклонят, но Той изведнъж изчезна.

В своята радост те забравиха глада и умората си. Оставиха хляба недокоснат и побързаха да се върнат обратно в Ерусалим с драгоценната вест за възкръсналия Спасител.

Докато разказваха всичко това на учениците, Сам Христос застана посред тях и вдигайки ръце, ги благослови с думите: "Мир вам!" (Лука 24:36)

В началото те се уплашиха, но когато Той им показа раните от гвоздеите на ръцете и нозете Си, повярваха и се успокоиха. Вярата и радостта заместиха неверието им. Изпълни ги чувство, което не може да се изрази с думи и те се поклониха на възкръсналия Спасител.

В този момент Тома не бе с тях и затова после той отказваше да повярва думите на учениците за възкръсналия Спасител. След осем дни, обаче, Исус пак се яви и то в присъствието на Тома. Той им показа отново ръцете и нозете Си, по които личаха следите от разпятието. Тома веднага повярва и извика: "Господ мой и Бог мой!" (Йоан 20:28)

В горницата Христос пак поясни Писанията, които говорят за Него. Тогава Той каза на учениците, че трябва да се проповядва

покаяние и прощение на греховете в Негово име на всички народи, започвайки от Ерусалим.

Преди възнесението Си на небето, Исус им каза: "Ще приемете сила, кога дойде върху вас Светият Дух; и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята." "И, ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века. Амин" (Деян. 1:8, Матей 28:20).

Той каза: "Вие сте свидетели на Моя самоотвержен живот за света. Вие видяхте как Аз приемах всички, които дохождаха при Мене за прощение на греховете си. Всеки, който иска, може да получи примирение с Бога и да има вечен живот. На вас, Моите ученици, Аз оставям тази вест за Божията милост. Нея трябва да разнесете на всички народи, племена и езици. Идете до най-крайните предели на Земята кълбо и помнете, че Аз съм с вас!"

Заръката на Спасителя до учениците Му засяга всички вярващи до края на времето.

Не всички могат да проповядват от катедри, но всеки може да служи на отделни личности. Който приема страдащи, помага на нуждаещи се, утешава наскърбени, който говори на грешните за любовта на Христос - такъв човек е истински Христов свидетел.

ВЪЗНЕСЕНИЕТО

Дошло бе времето Спасителят да се завърне в Своя небесен дом. Мисията Му на земята бе завършена. Той победи и Нему предстоеше да заеме отново мястото Си отдясно на престола на Своя Отец - престол на святост и слава.

Исус избра за място на възнесението Си Елеонската гора. Придружен от единадесетте ученици, Той отиде на хълма. Те не знаеха, че това трябваше да бъде последният разговор с Учителя им. Вървейки с тях, Исус им даваше последните Си наставления. При възнасянето Си Той даде скъпоценното обещание, тъй скъпо и за всеки един от Неговите последователи: "И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века" (Матей 28:20).

Те прехвърлиха един връх в околностите на Витания и се спряха там. Учениците Го заобиколиха. Изглеждаше сякаш лъчи на светлина се излъчваха от челото Му, когато Той с любов гледаше Своите ученици. Последните думи на Спасителя към тях бяха думи на най-дълбока нежност.

С ръце, разтворени за благословение, Той започна бавно да се възнася. Когато се вдигна нагоре, поразените от благоговееен ужас ученици, продължаваха да гледат към небето след възнасящия се Господ. Светъл облак обви Спасителя и Го скри от очите им. В същото това време до ушите им достигна сладкото и радостно пеене на ангелския хор.

Докато учениците още гледаха нагоре, се чу мелодичен глас. Когато се обърнаха, видяха два ангела в човешки вид, които им казаха: "Галилеяни, защо стоите та гледате към небето? Тоя Исус, Който се възнесе от вас на небето, така ще дойде, както Го видяхте да отива на небето" (Деян. 1:11).

Това бяха ангели от дошлите, за да съпроводят Исус обратно в Неговото небесно жилище. От любов и състрадание към напуснатите, те останаха, за да ги уверят в това, че раздялата им няма да бъде вечна.

Когато учениците се върнаха обратно в Ерусалим, народът ги гледаше с недоумение. След осъждането и разпятието на Учителя им, би следвало да се очаква, че те ще са съкрушени от скръб и срам. Враговете им бяха уверени, че ще прочетат на лицата им изражение на мъка и отчаяние. Но вместо това, учениците проявиха радост и тържество. Лицата им горяха от неземно щастие. Те не скърбяха за несбъднати надежди, а бяха изпълнени с хваления за Бога и Го прославяха.

С радост разказваха за чудните събития на Христовото възкресение и за Неговото възнесение на небето и свидетелството им бе прието от мнозина.

Учениците вече не се страхуваха за бъдещето. Те знаеха, че Спасителят живее в небето и им съчувства. Знаеха, че Той ходатайства за тях пред Отец, показвайки Му наранените Си ръце и нозе като доказателство за цената, която е платил за спасението. Те знаеха, че Той ще дойде пак заедно с всички святи ангели и очакваха това събитие с голяма радост.

Когато Христос се скри от погледа на учениците на Елеонския хълм, посрещна Го ангелско войнство, което с радостни песни и тържества Го съпроводи към небето. При вратата на Божия град неизброимо множество ангели очакваше Неговото приближаване. Когато Исус наближи вратата, ангелите, които го придружаваха, се обърнаха с тържествен глас към тези, които Го очакваха в града: "Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата!" Ангелите, чакащи пред вратата, запитаха: "Кой е Тоя Цар на славата?" Те казаха това не защото не знаеха кой е Той, но защото желяха да чуят думи на възвишена слава: "Господ могъщият и силният, Господ силният на бой. Издигнете, порти, главите си, и бъдете издигнати вие, вечни врати, и ще влезе Царят на славата!" Ангелите, които бяха отвътре, пак попитаха: "Кой е Тоя Цар на славата?" Съпровождащите Го отговориха с мелодично пеене: "Господ на Силите, Той е Царят на Славата" (Пс. 24:7-10).

Тогава вратата на Божия град се разтвори широко и ангелското войнство премина при омайващите звуци на музиката. Цялото Божие войнство бе в очакване, за да отдаде почит на своя любим Повелител при завръщането Му. Те очакваха Той да заеме място на престола на Своя Отец.

Но Той още не бе готов да приеме венеца на слава и царско достойнство. Той трябваше да се моли на Своя Отец за избранниците Си на земята и няма да приеме почести, докато Неговата църква не бъде оправдана и приета пред Небесната вселена.

Исус се моли Неговите избраници да бъдат там, където е и Той. Ако Нему принасят слава, то и те трябва да я споделят с

Него. Тези, които ще страдат на земята с Него, трябва да участват с Него и в царството Му.

Това иска Той за Своята църква. Исус свързва Своите интереси с нейните интереси и с любов, която е по-силна от смъртта. Той настойчиво ходатайства за правата и преимуществата на тези, които е изкупил със Своята кръв.

Отговорът на Отец е следният: "И поклонете се Нему, всички Божии ангели" (Евр. 1:6).

Водачите на небесното ангелско войнство с радост въздават почести на Изкупителя. Неизброимо множество ангели Му се покланя и небесните жилища се изпълват с радостни възгласи: "Достойно е Агнето, което е било заклано, да приеме сила и богатство, премъдрост и могъщество, почит, слава и благословение" (Откр. 5:12).

Последователите на Христос са приети. В присъствието на небесното ангелско войнство Отец е потвърдил завета, сключен с Христос, че Той ще приеме каещия се, покоряващия се човек и ще го обича така, както обича и Своя Син. Където бъде Спасителят, там ще бъдат и спасените Му.

Божият Син е възтържествувал над княза на тъмнината и е победил греха и смъртта. Небесата се огласяват от чудни, мелодични гласове, които възхваляват: "На Този, Който седи на престола, и на Агнето да бъде благословение и почит, слава и господство, до вечни векове" (Откр. 5:13).

ВТОРОТО ИДВАНЕ НА ИСУС

Нашият Спасител ще дойде пак. Преди да напусне земята, Той сам даде на учениците Си обещание, че ще се върне: "Да се не смущава сърцето ви; вие вярвате в Бога, вярвайте и Мене. В дома на Отца Ми има много обиталища;... отивам да ви приготвя място. И като отида и ви приготвя място, пак ще дойда и ще ви взема при Себе Си, тъй щото гдето съм аз да бъдете и вие" (Йоан 14:1-3).

Исус не е оставил съмнение у учениците Си относно начина, по който ще дойде: "А когато дойде Човешкият Син в славата Си, и всичките свети ангели с Него, тогава ще седне на славния Си престол. И ще се съберат пред Него всичките народи" (Матей 25:31-32). Той ги е предпазил от заблуждение: "Прочее, ако ви кажат: Ето, Той е в пустинята; не излизайте; или: Ето, Той е във вътрешните стаи; не вярвайте. Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син" (Матей 24:26-27).

Това предупреждение се отнася и до нас. И сега лъжливите учители казват: "Ето, Той е в пустинята" и хиляди хора излизат с надежда да намерят Спасителя. Мнозина твърдящи, че имат общение с душите на умрелите, заявяват: "Ето, Той е в тайните стаички" - същото, което казват и спиритистите.

При възнесението на Исус ангелите заявиха на учениците, че Той "ще дойде по същия начин", по който Го видяха да отива на небето (Деян. 1:11). Той се възнесе в човешката си плът и

всички Го наблюдаваха, докато облак Го скри от погледите им. Спасителят ще се върне на също такъв бял облак и така "ще Го види всяко око" (Откр. 1:7). Но точният ден и час на Неговото пришествие не са известни. Христос е казал на учениците Си, че и сам Той не може да ги определи. Затова е посочил определени събития, при изпълнението на които те ще могат да разберат, че е приближило идването Му: "И ще станат знамения в слънцето, в луната и в звездите" (Лука 21:25). После казва още по-ясно: "Слънцето ще потъмнее, луната няма да даде светлината си, звездите ще паднат от небето" (Матей 24:29). "По земята бедствие на народите, като ще бъдат в недоумение поради бучението на морето и вълните. Човеците ще примират от страх и от очакване онова, което ще постигне вселената, защото небесните сили ще се разклатят" (Лука 21:25-26). И "ще видят Човешкия Син идещ на небесните облаци със сила и голяма слава. Ще изпрати Своите ангели със силен тръбен глас; и те ще съберат избраните Му от четирите ветрища, от единия край на небето до другия" (Матей 24:30-31). Спасителят добавя: "А научете притчата от смоковницата: Когато клоните ѝ вече омекнат и развият листа, знаете, че е близо лятото. Също така и вие, когато видите всичко това, да знаете, че Той е близо при вратата" (Матей 24:32-33).

Христос показва и признаците, по които можем да познаем времето на Неговото пришествие, а даже и кога то е пред вратата. Когато напролет дърветата пуснат листа, разбираме, че е приближило лятото. Със същата точност можем да знаем, че пришествието на Исус е близко, като видим признаците, свързани със слънцето, луната и звездите, да се изпълняват. А тези признаци вече са се изпълнили. На 19 май 1780 година е станало слънчево затъмнение и този ден е известен в историята под името "тъмния ден". В източната част на Северна Америка тъмнината е била толкова голяма, че на много места по обяд е трябвало да се запалят свещи. Луната също е била скрита чак до полунощ, макар че тогава е имало пълнолуние. Мнозина са мислели, че е настъпил съдният ден. И до ден днешен няма никакво задоволително обяснение на това свръхестествено затъмнение на слънцето. Единствено думите на Христос сочат причините му. Затъмнението на слънцето и луната е предзнаменование за Неговото пришествие.

На 13 ноември 1833 година е наблюдавана най-чудесната каптина на звездопадане, каквато въобще би могло да се види. По онова време отново хиляди хора са били уверени, че е настъпил съдният ден.

Оттогава насетне земетресения, бури, наводнения, заразни болести, глад, разрушения и пожари се увеличават все повече и повече. Всичко това и "тъга у народите от недоумение" показва, че пришествието на нашия Господ е близо. На тези, които видят тези признаци, Христос казва: "Това поколение няма да премине, докле не се сбъдне всичко това. Небето и земята ще преминат, но Моите думи няма да преминат" (Матей 24:34-35). "Понеже съм Господ ще слезе от небето с повелителен вик, при глас на архангел и при Божия тръба; и мъртвите в Христа ще възкръснат

по-напред; после ние, които сме останали живи, ще бъдем грабнати заедно с тях в облаците да посрещнем Господа във въздуха; и така ще бъдем всякога с Господа. И тъй, насърчавайте се един друг с тия думи" (1 Сол. 4:16-18).

Христос ще дойде на облаците с голяма слава. Множество святи ангели ще Го придружават. Той ще дойде да възкреси умрелите светии и да промени живите праведници. Ще дойде, за да вземе при Себе Си тези, които са Го любили и са пазили заповедите Му, да ги отведе в Своя дом. Исус не ги е забравил, не е забравил и даденото обещание.

Тогава ще стане събирането на семействата. Като гледаме лицата на нашите умрели, ние можем да си помислим за онова прекрасно утро, когато ще прозвучи Божията тръба и "мъртвите ще възкръснат нетленни, а ние ще се изменим" (1 Кор. 15:52). Това време е близо. Не след дълго ще видим Небесния Цар във величието Му и Той сам ще избърше сълзите от нашите очи. Няма да мине много време и Той ще ни "постави непорочни в радост пред Своята слава" (Юда 24).

Затова, когато Спасителят е говорил за признаците на Своего пришествие, е казал: "А когато почне да става това, изправете се и подигнете главите си, защото избавлението ви приближава" (Лука 21:28).

СЪДНИЯТ ДЕН

Денят на Христовото пришествие ще бъде ден на съд за целия свят. Писанието казва: "Ето, Господ иде с десетки хиляди Свои светии, да извърши съдба над всички" (Юда 14-15). "И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи едни от други, както овчарят отлъчва овцете от козите" (Матей 25:32).

Преди да дойде този ден, Господ изпраща на всички едно предупреждение. Той винаги е предупреждавал хората, преди да ги изправи на съд и да изпрати наказание. Някои са повярвали и са се покорили на Словото Божие и такива са избегнали наказанието, постигащо неповярвалите и непокорните.

Преди да погуби първия свят с потоп Бог заповяда на Ной: "Влез ти и целия ти дом в ковчега; защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене" (Битие 7:1). Ной послуша и се спаси.

Преди разрушението на Содом ангел занесе следната вест на Лот: "Станете, излезте из това място, защото Господ ще съсипе града" (Битие 19:14). Лот се покори на предупреждението и избягна погибелта.

По същия начин Господ изпраща предупреждение, преди още да е настъпил денят на Христовото пришествие, че предстои разрушение на целия този грешен свят и всеки, който приеме това предупреждение, ще бъде спасен.

Когато видят Христос, праведните ще извикат: "Ето, Тоя е наш Бог; чакахме Го и Той ще ни спаси" (Исая 25:9).

Понеже не заем точното време на Неговото пришествие, трябва да бодърстваме, както ни е казал Спасителят: "Блажени

ония слуги, чийто господар ги намери будни, когато си дойде" (Лука 12:37).

Онези, които очакват деня на Господното пришествие, не трябва обаче да живеят времето си напразно. Очакването на Христовото идване би трябвало да породило у човека страх от наказанието, което ще сполети всички, престъпващи Божия закон. Като знаем, че Господ е вече при вратата, ние трябва толкова по-прилежно да работим за спасението на нашите ближни. Както Ной е предупреждавал хората преди потопа, така и тези, които разбират Божието Слово, са длъжни да предупредят съвременниците си.

"И както бяха Ноевите дни, така ще бъде пришествието на Човешкия Син. Защото, както и в ония дни преди потопа, ядяха и пиеха, женеха се и се омъжваха, до деня до когато Ной влезе в ковчега, и не усетиха, докато дойде потопът и завлече всички, така ще бъде и пришествието на Човешкия Син" (Матей 24:37-39).

Хората в Ноевото време злоупотребяваха с Божиите дарове. Те ядяха и пиеха до преяждане и препиване. Забравяйки Бога, се предаваха на всякакво нечестие и мерзост. "И като видя Господ, че се умножава нечестието на човека по земята и че всичко, което мислите на сърцето му въображаваха, беше постоянно само зло" (Битие 6:5).

Именно поради своето нечестие е бил изстребен онзи народ, на времето си. И в днешното време хората вършат точно същото. Преяждане, невъздържаност, необуздани страсти и порочни привички препълват земята с нечестие. В Ноевите дни светът е бил унищожен чрез вода. Словото Божие казва, че сегашният свят ще бъде изстребен чрез огън: "Чрез Божието Слово ... тогавашният свят, потопен от водата загина. Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на страшния съд и погибелта на нечестивите човеци" (2 Петр. 3:5-7).

Хората се смееха на Божието предупреждение преди потопа. Те наричаха Ной фанатик, който бие лъжлива тревога. Големците и учените хора от онова време доказваха, че такъв потоп, за какъвто говори Ной, не е бил още на земята и не може да бъде. И сега малцина обръщат внимание на Словото Божие. Хората се надсмиват над предупрежденията. Мнозина казват: "От началото на творението, всичко си стои все тъй. Няма никакви причини за страх от погибел."

Обаче, точно тогава ще дойде и унищожението. В това време, когато хората с укор ще питат: "Къде е обещанието за Неговото пришествие?", вече се изпълняват всички признаци за Христовото завръщане. "Когато казват: мир и безопасност! тогава ще ги постигне внезапно погубление ... и никак няма да избягнат" (1 Сол. 5:3). Христос казва: "Ако не бодърстваш, ще дойда като крадец; и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе" (Откр. 3:3).

И днес хората ядат, пият, садят и градят, женят се и се омъжват, стремят се да заемат най-високи постове. Търговците продължават да купуват и продават. Любителите на развлечения се

трупат из театрите, по хиподрумите и игралните заведения. Навсякъде преобладава стремежът към развлечение, без да се обръща внимание на това, че благодатта изтича и вратата на милостта скоро ще се затвори завинаги.

За нас Исус е изрекъл следните предупредителни думи: Но внимавайте на себе си, да не би да натегнат сърцата ви от преяждане, пианство и житейски грижи, и ви постигне оня ден внезапно като примка" (Лука 21:34). "Но бдете всякога, и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син" (Лука 21:36).

НАСЛЕДСТВОТО НА СПАСЕНИТЕ

Денят на Христовото пришествие ще бъде ден за изстребване само на нечестивите. А за праведните, както и за цялата земя, ще бъде ден за избавление.

Бог е създал земята, за да бъде място за живот на човека. На нея е живял Адам в прекрасния рай, когато сам Бог бе украсил. Без да се гледа на това, че грехът е положил отпечатъка си върху всички Божии дела, все пак Създателят не е изоставил човечеството. Бог не е променил и намеренията Си относно земята.

На нашата земя са слизали ангели, за да възвестяват спасението и нейните хълмове и долини са отразявали ехото на ангелското радостно хваление. По тази земя е ходил и Божият Син. В продължение на повече от шест хиляди години, със своята красота и блага, дарове за човека, тя свидетелства за любовта на Създателя към него.

Тази земя, освободена от проклятието на греха, ще стане вечно наследство на човека. За нея Писанието казва, че Бог, "Който сътвори небето, Тоя Бог, Който създаде земята, направи я, и я утвърди, Който не я сътвори пустиня, но я създаде, за да се населява" (Исая 45:18). "Всичко що прави Бог, ще бъде вечно" (Екл. 3:14).

Така и в планинската проповед Спасителят казва: "Блажени кротките, защото те ще наследят земята" (Матей 5:5). Много години преди това Давид е писал: "Но кротките ще наследят земята, и ще се наслаждават с изобилен мир" (Псал. 37:11). В унисон с това са и думите: "Праведните ще наследят земята и ще живеят на нея до века" (Псал. 37:29).

Огънят на последния ден ще унищожи сегашните небеса и земята, но ние "очакваме ново небе и нова земя" (2 Петр. 3:13). Небето и земята ще бъдат обновени. "А, според както е писано: - "Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, и на човешко сърце не е дохождало, всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят" (1 Кор. 2:9).

Никой човешки език не може пълно да опише това, което очаква праведните. Ще го узнаят само онези, които го видят със собствените си очи. Ние не можем да разберем красотата на Божия рай. Все пак и сега имаме известна представа за тази прекрасна земя, защото Господ "откри това чрез Духа" (1 Кор. 2:10). Колко

блажено е сърцето, което ще види тази земя, както я описва Словото Божие!

Там небесният Пастир ще води Своето стадо при източник на живи води. Дървото на живота ще дава плод всеки месец, а листата му ще служат за изцеление на народите.

Там вечно ще текат потоци, чисти като кристал, по техните брегове ще растат клонести дървета, хвърлящи сянка на пътеките, по които ще ходят спасените от Господа. Прекрасни растения ще украсяват хълмовете, а горите ще въздигат върховете си към небето. В тихите долини около потоците с жива вода Божият народ, който е бил толкова време странник и пришълец, ще намери своето отечество.

"И Моите люде ще обитават в мирно заселище, в утвърдени жилища, и в тихи успокоителни места." "Няма вече да се чува насилие в земята ти, опустошение и разорение в пределите ти; а ще наричаш стените си Спасение и портите си Хвала" (Исая 32:18, 60:18). "Те ще построят къщи, и ще живеят в тях; ще насадят лозя, и ще ядат плода им. Няма те да построят, а друг да живее там, няма те да насадят, а друг да яде; ... и избраните Ми за дълго ще се наслаждават в делото на ръцете си" (Исая 65:21-22). "Пустото и безводното място ще се развеселят, и пустинята ще се възрадва и ще цъфне като крем." "Вместо драка ще израсте елха; вместо трън ще израсте мирта" (Исая 35:1, 55:13). "Вълкът ще живее с агнето, рисът ще си почива с ярето, ... и малко дете ще ги води." "Те не ще повреждат, нито погубват в цялата Ми свята планина" (Исая 11:6,9).

Там няма да има вече сълзи, няма да има погребални процесии, никой няма да носи траур. "Той ще обърше всяка сълза от очите им, и смърт не ще има вече; нито ще има вече жалеене, ни плач, ни болка; първото премина" (Откр. 21:4). "И жителят няма да рече: Болен съм; на людето, които живеят в него, ще се прости беззаконието им" (Исая 33:24).

Новият Ерусалим ще бъде столица на преславната земя: "Ще бъдеш тъй също славен венец в ръката Господна, дори царска корона на дланта на твоя Бог" (Исая 62:3). "... Както свети някой много скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал." "И народите ще ходят по неговата светлина: земните царе ще донесат в него своите славни неща" (Откр. 21:11,24). "Аз ще се радвам на Ерусалим, и ще се веселя за людето Си" (Исая 65:19). "Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негови люде; и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях" (Откр. 21:3).

На новата земя ще има само правда. Там "... никак няма да влезе нещо нечисто, нито оня, който върши мерзост и който лъже" (Откр. 21:27).

Святият Божи закон ще бъде на почит у всички, които живеят под слънцето. Онези, които останат верни на Бога в пазенето на Неговите заповеди, ще живеят с Него. "И в устата им не се намери лъжа." "Това са ония, които идат от голямата скръб; и са опрали дрехите си, и са ги избелили в сръвта на Агнето. Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия

храм; седящият на престола ще разпростре скинията Си върху тях" (Откр. 14:5, 7:14-15).

"Законът Господен е свършен ... в упазването им има голяма награда" (Псал. 19:7,11).

"Блажени, които изперат дрехите си, за да имат право да дойдат при дървото на живота, и да влязат през портите на града" (Откр. 22:14).